21-77

Akbaba

düşünmeyin

ZİRAAT BANKASI

her yerde
her zaman

SİZLERLE

Basın: 60136 — 20226 — 154

Akbaba

Kurucusu : Yusuf Ziya ORTAÇ

Yıl : 55 — Cilt : 32 — Sayı : 21 * Haftalık Siyasî Mizah Gazetesi * 18 Mayıs 1977 — Fiatı 250 Kuruş

REZİLLİĞİN FATURASI

İŞ çevrelerinde başlangıçta belki şaka olsun diye ortaya atılan, ama gün geçtikçe artan bir ciddiyetle dile getirilen bir görüş var: «Rüşvet, ülkemizde günlük yaşamın bir gerçeği olmuştur. Rüşvetsiz hiçbir kapının açılmadığı ortadadır. Hiç değilse verilen rüşvetleri masraf olarak gösterip vergiden düşme olanağı sağlanması gerekmez mi?»

Ve, hokus pokus!... Ülkemizde faturalı rüşvet çağı da başladı.

9 Mayısta Milliyet gazetesi bir «mukavele»nin fotokopisini yayınladı. «Mukavele,» Bay Necmettin Erbakan'ın kardeşi Akgün Erbakan'la yurt dışında çalışan Türk işçilerinin kurduğu bir ortaklık arasında imzalanmış. Bay Akgün Erbakan, Sanayi Bakanlığından ortaklığın istediği imal iznini alacak, ortaklık da ona beşyüzbin lira verecek.

Rüşvetzede vergi mükelleflerine müjdeler olsun! Bu, ticaret yasalarına uygun bir sözleşme değil mi? Eğer taraflar yükümlülüklerini yerine getirmiş olsalardı bu beşyüzbin lira defterlere geçirilemez miydi? İşçi ortaklığı işin çarpıklığını sezip zamanında yüzgeri etmiş. Ama bu sözleşmeye benzeyen başka birçok sözleşmeler yok mudur? Yeni bir çığırın başlangıcı değil mi bu?

«Bu normal bir iş aktidir,» diyor Bay Akgün Erbakan. «Alnımız açıktır.»

Öyle mi bayım? Belki gerçekten öyledir. Daha doğrusu henüz yargılanmadığınız için öyle olduğunu kabullenmek zorundayız. Ama şeytan kafamıza sorular sokuyor.

Bu işçi ortaklığının kuracağı TV fabrikası için Sanayi Bakanlığınca görevlendirilen uzmanların hazırladığı rapor olumlu. Ortaklık, hakkı olan bir imal iznini alabilmek için neden sizin firmanıza beşyüzbin lira vermek zorunda? Bu para ödenmeyince neden izin yarı yoldan geri dönmüş?

Sanayi Bakanlığı MSP'nin elinde değil mi?

Siz MSP Genel Başkanı Bay Necmettin Erbakan'ın kardeşi değil misiniz?

Size inanmak istiyoruz. İnanacağız ama, söyledik, kafamıza şeytan girmiş bir kez.

«Türkiye'de yatırımlar için belli esaslar vardır,» diyorsunuz. Şu esasları bir güzel açıklayıverin hadi. Ne gibi esaslar Akgün bey?

Birkaç yıl içinde nerelere geldik dostlar? Bize neler oluyor? Birbirimizi çok mu iyi anlıyoruz, yoksa bazılarımız ötekilerimizi baştan ayağa enayi mi sanıyor? Birinci olasılık doğru herhalde. Gözlerinize bakınca sizi öyle iyi anlıyoruz ki! Ama sizin de bizi anlayacağınız günler yakın. Bunu çok yakında görmek zorunda kalacaksınız, gözlerinizi sımsıkı yumsanız bile. Kulaklarınızı tıkasanız bile duymamazlık edemeyeceksiniz. Siz ve benzerleriniz.

MC dönemi bitiyor. Bu dönemin olumsuz etkilerinin tümüyle silinmesi ne kadar zaman alır, bilinmez. Ama silinir bu etkiler, ergeç. Açılan yaralar kapanır, toplum ahlâkı sağlığına kavuşur, değer yargıları yeniden sağlam temellere oturur günün birinde. O zaman siz de hakettiğiniz yerde bulunursunuz.

Peki Bay Necmettin Erbakan ne diyecek bu işlere?

«Millî görüş» öncüsü, iman ve fazilet sahibi değerli hocamız... O ne diyecek?

Bizim bir fikrimiz var.

Başbakan Demirel, dayıların yeğenlerinin davranışından sorumlu tutulamayacağını söylemişti bir zamanlar.

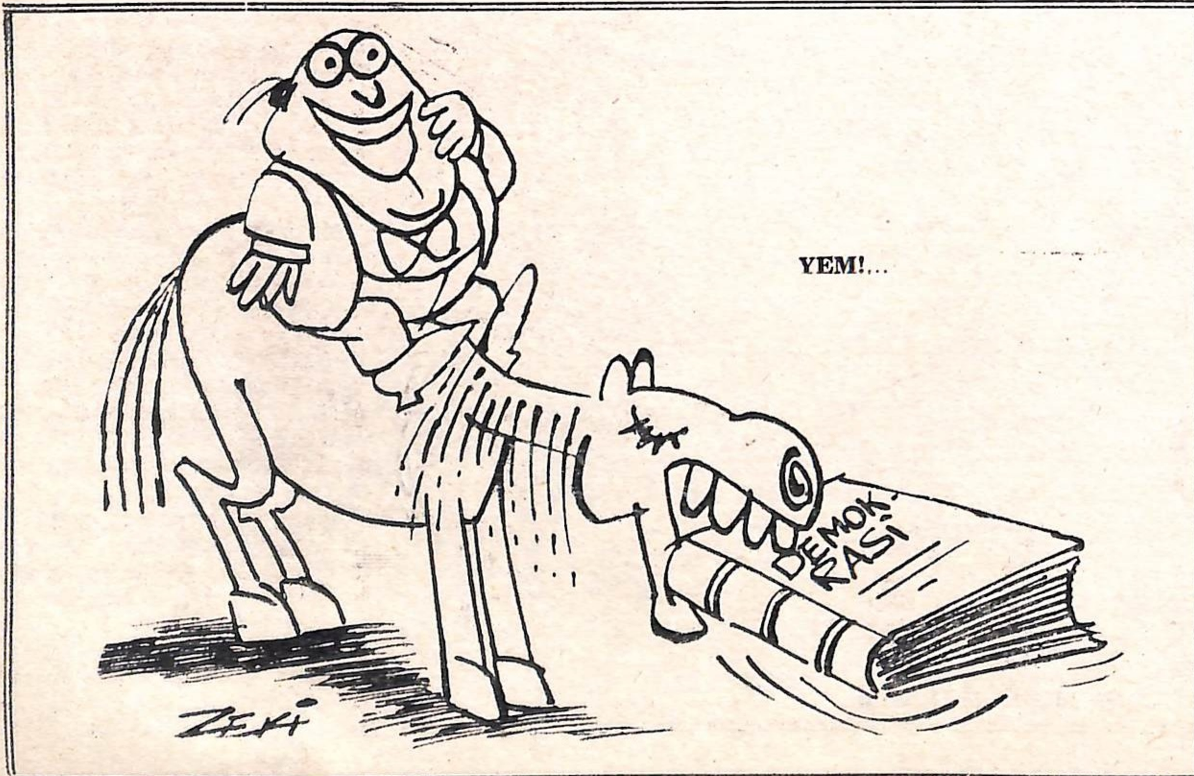
Başbakan Yardımcısı Erbakan da, kardeşinin yaptıklarından sorumlu olmadığını açıklayıp çıkar işin içinden.

Bahse girelim mi?.

AKBABA

Ecevit, «İktidara gelirsek Köy - Kentler kuracağız» dedi.

YEM!...

Banka Soygunu!

muzaffer izgü

ÇOKTANDIR küçük oğlum, «Babacığım bana bir tabanca al» der, durur. Bir türlü de alamam. Çünkü bizim oğlanın istediği tabanca öyle, ucuzluk tabancalardan değil. Hani, şu gerçek tabancalara benzer tabancalar vardır ya, ederi iki yüz elli lira, işte onlardan istiyor. Geçenlerde aylığı denkleştirince, oğlana bir tabanca almağa karar verdim. Aman ne oyuncak tabancalar varmış kaçak pazarında meğer, ne tabancalar. Tabancalardan da pek anlamam ya, satan adam, bunun aynen Avusturya tabancalarına benzediğini söyleyerek bana sattı. Oyuncak tabancayı taşımak suç olmadığına göre, kattım arka cebime. Tabanca arka cebimde, kırdırılmış taksitimi ödemek için bankanın yolunu tuttum. Beş yüz lira taksitimi vereceğim, yoldan kasaba, manava uğraşacağım, sonra ev kirasını vereceğim. Gerçi aylığı denk getirdim diyorum ama, salt çocuğun tabancası, o denk geldi bu ay. Biz mutlu olamıyoruz, varsın bizim küçük oğlan hiç olmazsa bir aylığına mutlu olsun dedim. Bankaya girdim, farkında bile değilim ardımdaki tabancanın. Kapıdan girdim, iki üç adım attım, yanıma giysisinden bankanın odacısı olduğunu anladığım kişi yaklaşarak, fısıltıyla:

— Galiba sen bu bankayı soyacaksın? dedi.

— Yok, dedim, senedin vadesi geldi, onu yatıracağım.

— Yok, yok, dedi adam, soyacaksın sen bu bankayı. Bilmez miyim ben, sen bu bankayı soymağa geldin.

— Yok kardeşim, dedim.

— Yavaş, dedi adam, fısıltıyla konuş. Pekiyi ardındaki bu tabanca ne?

Ben de fısıltıyla yanıtladım:

— O oyuncak tabanca...

— Yutturma bana, dedi odacı. Gerçek tabanca o. Hem yüzünden soyguncuya benziyorsun.

— Ben mi? diye şaşkınlıkla sordum.

— Sen ya. Gözüm kör olsun ki soygunculara benziyorsun âbi, sana şurada tutup niye yalan söyleyeyim?

Şimdi ardımda tabanca, hem de odacı gerçek tabanca sanmış, suratım soygunculara **benziyor**, içimde birşeyler kımıldayıverdi. Hani filmlerdeki kahramanlar... O denli ezilmişim ki bugüne dek, evlenmişim ezilmişim, iş yerinde ezilmişim, çocukluğumda ezilmişim, büyüklüğümde ezilmişim. Bakkalın yanında, manavın yanında, kasabın yanında ezilmişim, ezilmediğim yer yok... Kaldırdım omuzlarımı...

— Hı, dedim odacıya, sen ne diyorsun bakalım?.

— Birşey dediğim yok âbi, dedi odacı fısıltıyla: Gördüm amma senin gibi yüreklisini görmedim.

Ben yürekli ha? Müdür çağırdığında yüreği hoplayan, karısının «Halit» sesini duyunca oturduğu maketten zıplayan, çocukluğunda mahalledeki tüm çocuklardan yiyen ben... Ben yürekli ha!...

— Böyle bir başına vallahi âbi büyük cesaret... Kapıda araba bekliyor mu?

— Ne arabası?

— Paraları alınca kaçmak için?

Kapıya baktım, birtakım arabalar duruyordu. Gülümseyerek odacıya baktım. İçimdeki kıpırtı yitmiş gitmişti. Bir adım daha attım senetler bölümüne doğru.

Odacı:

— Orası değil abi, dedi. Vezne bu yönde. Vezneyi soyacaksın.

Adama bak be, bana zorla bankayı soyduracak.

— Maşallah abi, hiç titremiyorsun valahi. Sizin yerinizde ben olsam, çenem, bacaklarım her yerim titrer!

Lahavle...

— Noluyor lan! diye bağırdım.

— Hiş abi, nolur yavaş ol, dedi odacı. Sinirlenme. Soygunda sinirlenen soyguncu şipşak yakalanır... Haydi yavaş yavaş vezneye yaklaş...

— Sonra? dedim.

— Sonra ben seni yakalayayım abi, maaşıma zam olsun, belki de memurluk kadrosuna falan...

— Sen mi beni yakalayacaksın hıyar, dedim adama.

Sert dedim. Kaşlarımı çattım, elimi ardıma attım.

— Tamam abi, dedi odacı, ben zaten kapıdan girdiğinde anlamıştım senin soyguncu olduğunu.

— Değilim, dedim.

— Soyguncusun abi.

— Değilim lan!

— Abi sen değilim desen bile, yüzün soyguncu olduğunu apaçık söylüyor.

Aynadaki yüzüme ilişti gözlerim. Kaşlarımı çattım, ceketimin yakasını kaldırdım. Soyduracak bu inek bu bankayı bana, iyice kafasına koymuş.

Fısıltıyla:

— Haydi abi, dedi, yavaş yavaş vezneye yaklaş, tabancanı çek. Ben de seni tam tabancayı çektiğin anda yakalayayım.

— Nah yakalarsın, dedim. O göz ben de var mı lan? Sen beni tanıyormusun, bana adıyla şanıyla Yedi bela Halit derler...

Püf... Yedi belâ Halit'e bakın! İçimdeki şey yine kımıldamağa başlıyordu, ezilmişliğim... Yarın gazetelerde... Ya gazetelerde ya... Adı Halit... Tipi şöyle şöyle... Tanır müdür... «Bizim Halit ha» der, «Vay anasını» der... Karım ne der, «O pısırık mı?» der. Ben pısırığım ha, ben ha...

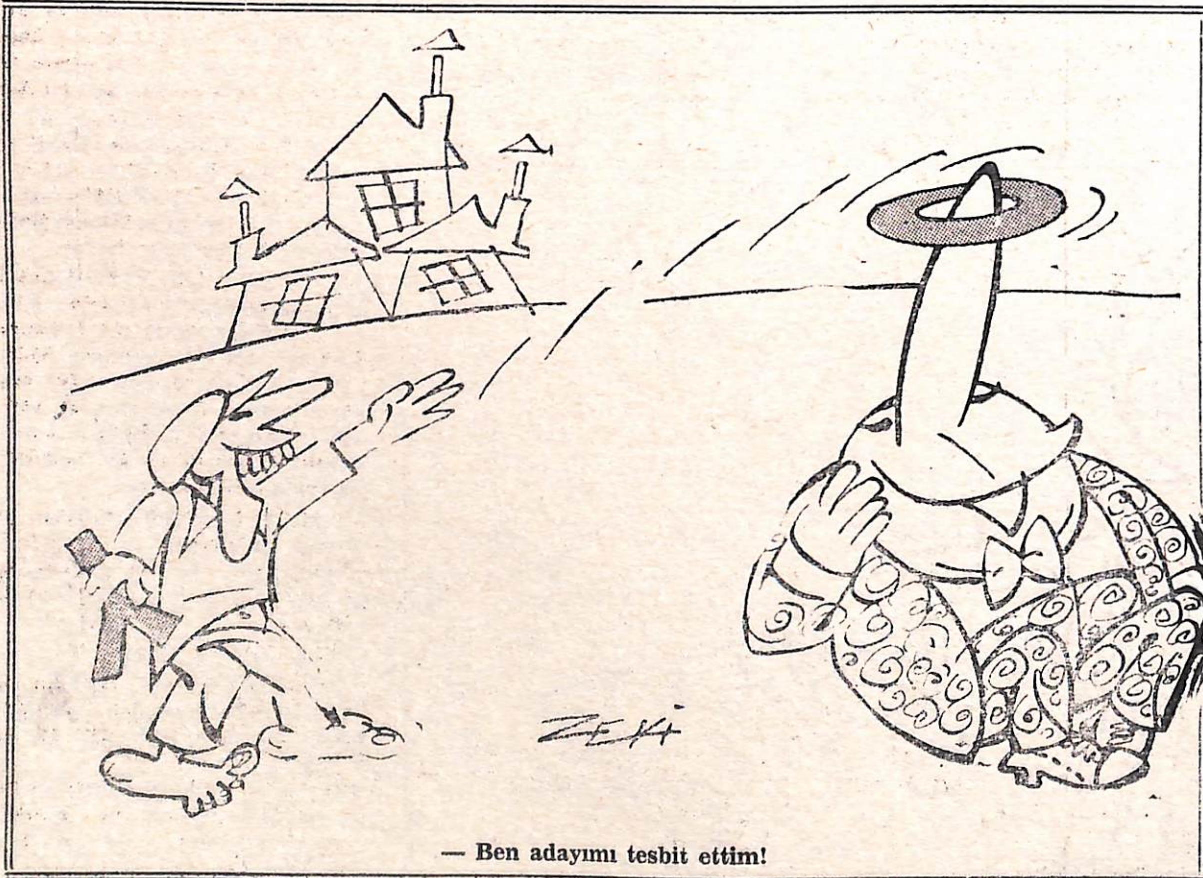
— Haydi abi, yavaş vezneye, o bir kişi de çıktı.

Yok yok, yapamam ben bu işi. En iyisi müdürüne, bu odacının müdürüne. Git, bir bir söyle müdüre... «Bu odacı beni soy guna yöneltiyor» de...

— Müdürü göster sen bana!

— Buyur abi, şuradan buyur...

— Gösteririm şimdi ben sana...

— Ben adayımı tesbit ettim!

Müdürün odasına girer girmez, odacı:

— Müdür beyim, bu arkadaş bankayı soyacakmış, dedi.

— Nee?

Müdür ayağa kalktı. Titremeğe başladı. Titrek sesiyle:

— İşte beni dinlemezlerse sonu böyle olur, dedi. Kaç kez bankamızda emniyet aygıtı yok, iyi bir aygıt diye genel müdürlüğe yazdım, bana her kezinde de, gereksiz dediler... İşte şimdi böyle soyulsun, oh canıma deysin de akılları başlarına gelsin.

Banka müdürünün sararmasını titremesini gördükten sonra, içimdeki o ezilmişlik yine kıpırdamağa başladı. Soyayım mı, soymayayım mı?

Müdür:

— Lütfen kan dökmeden yapın bu işi dedi... Ama şunu bilin ki işlediğiniz suçtur ve hemen yakalanırsınız.

— O benim bileceğim iş, dedim.

Nasıl çıktı bu sözcükler ağzımdan?... Zaten iş işten geçmişti, şimdi bankayı soymadan çekip gitsem, kapının önünde yine yakalanacaktım.

Odacı:

— Şuradan buyur vezneye abi, dedi.

— Ulan git başımdan, ben kendi işimi kendim görürüm.

Oyuncak tabancayı çektim. Odacı, iki adım öteye sıçradı:

— Kıyma bana nolur abi, dedi, vallahi üç çocuğum var, nah şu denli, ufacık ufacık...

Adamın gözlerinin içine baktım, gerçekten korkuyordu, titriyordu.

— Hani ulan yakalayacaktın beni? dedim.

— Haddime mi düşmüş abi, soy gitsin, babamın parası mı sanki?

Odacı bağırdı:

— Arkadaşlar, bu arkadaş bankayı soymağa gelmiş.

Beni eli tabancalı gören diğer memurlar ayağa kalktılar. Ellerini havaya kaldırdılar. Bayan memurlardan biri:

— Ay ne heyecanlı, dedi, şimdiye değin hiç soyguncu görmemiştim. Ay, aynısı bize benziyor.

Hadi, dedim, vazgeçeyim... Güleyim şöyle dolu dolu, sonra tabancayı ortaya atayım, çocuk oyuncağı, diyeyim... Beş yüz lirayı yatırıp, senedimi alıp gideyim.

Ben böyle durunca, aynı bayan memur:

— Ay ne soğukkanlı, demesin mi?

Gel de bırak şimdi tabancayı... Ya odacı,

— Buyur abi, buyur şu taraftan, diyordu...

Vezneye yaklaştım. Veznedeki adam, paraları bir torbanın içine yerleştiriyordu.

— Saymadan koyuyorum abi.

— Koy ulan fazla konuşma!..

— Başüstüne abi!..

Gürledim:

— Yakarım ulan!

Yok, bu kadın deli edecek beni. Sesi de o denli tatlı ki, cıvıl cıvıl, demesin mi:

— Ay meğer görünüşü gibi değil, ne sert adammış, diye?

Veznedeki adam, fısıltıyla:

— Abi, yalnız benim de şöyle yetmiş bin kadar açık var, onu da senin üstüne atacağım, kusura bakma olmaz mı? dedi.

Yok, ben bu işten vazgeçtim.. Tamam, atacağım tabancayı ortaya, kahkahaları koyuvereceğim. Pekiyi, sonra polise ne anlatacaksın? Sen istediğin denli, seni bu işe odacının yönelttiğini anlat, inanmazlar ki. Ok yaydan çıkmış bir kez. Al paraları ve sıvış... Ama nereye?

— Elini indireni vururum!.

Ne ses varmış bende be!... Öyle ya, şimdiye değin hiç kimseye bağıramamışım ki sesimin gürlüğünü ölçeyim. Bayan memura baktım. İri göğüsleri kalkıp kalkıp iniyordu. Tabancayı şöyle ondan yana çevirdim şakacıktan:

— Ay nolursunuz yapmayın, şeytan patlatır, dedi.

Veznedeki adam, torbayı doldurmuş uzatıyordu.

— Al abi...

— Hayır almayacağım...

— Al abi al...

Al al, alma alma... Al al, alma alma... Memurların tümünden ayrı sesler çıkıyordu. Al al al... Alma alma alma...

— Almayacak mısın abi?

Odacı soruyordu.

— Almayacağım ulan almayacağım!...

Attım tabancayı ortaya, cebimden senet haber kâğıdını çıkardım, senetler bölümüne yaklaştım.

— Bir senedim olacaktı beş yüz liralık, dedim.

İşte tam o sırada odacı ardımdan canavar gibi atlayarak boğazıma sarıldı. Ardından müdür, öteki memurlar, masalarının üzerinden atlayarak beni kıskıvrak yakaladılar. Ziller öttü, telefonlar döndü, polisler aldı beni götürdüler... O odacının belime vurduğu tekmenin yeri kaç gündür hâlâ acıyor.

Hapishanedeki ranza arkadaşım:

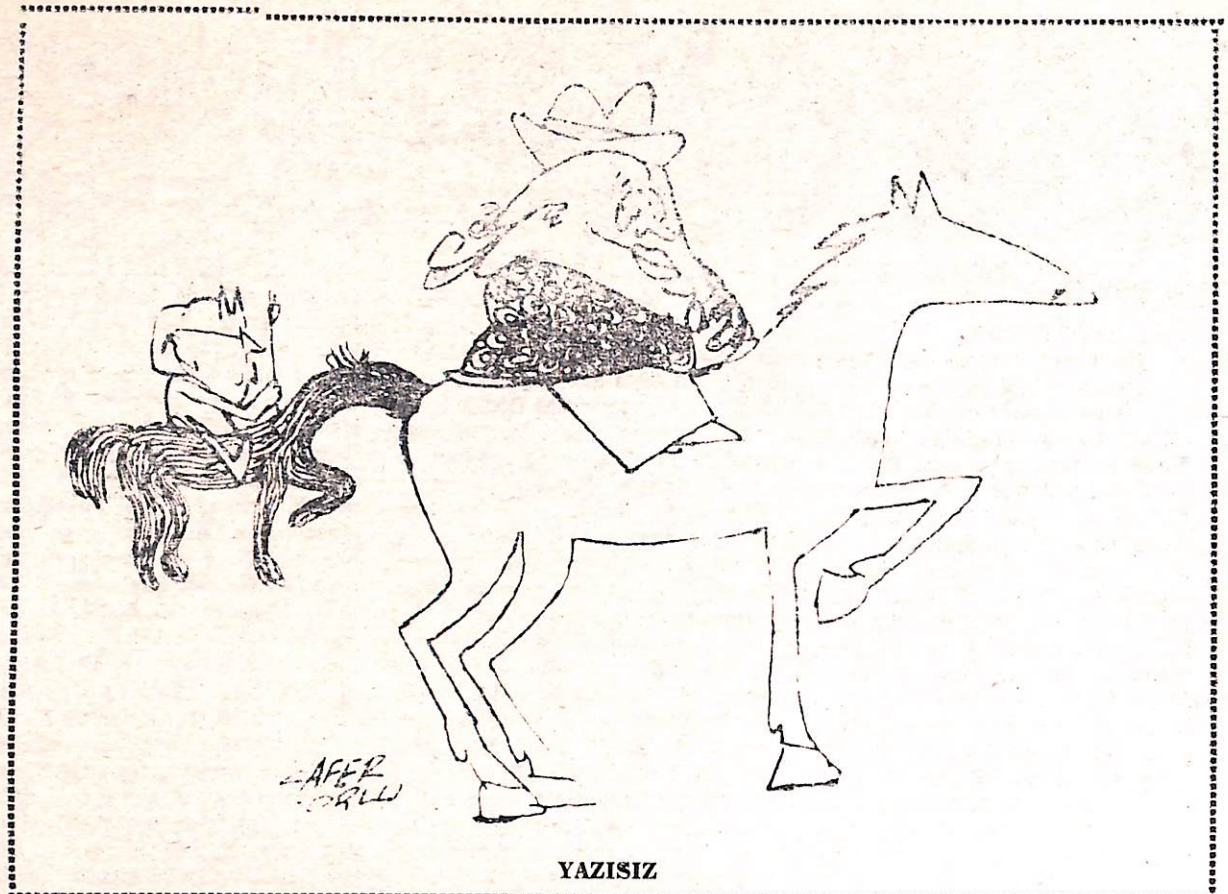
— Çalacaktın a oğlum çalacaktın, dedi.

— Karımdan korktum.

— Karından mı?

— Başımın etini yerdi yine, herşeyi modası geçtikten sonra yaparsın, diye...

Muzaffer İZGÜ

YAZISIZ

ATATÜRK

En büyük yürüyüş!

Ne düşünüyorlar?

«AY APTAL, AY DERVİŞ, AKÇE İLE BİTER HER İŞ»

HALİME HANIM

(11 Evlât, 6 torun, İki Torun çocuğu sahibi bir nine)

— Öyledir evlâdım. Öyledir. Lâkin bizim zemanımızda öyle değildi. Aaaah ah rahmetli Hamdi Bey olacaktı ki o anlatcaktı. Bizim gençliğimizde para yine vardı, lâkin hısımlık, akrabalık, gomşuluk önemliydi. O zamanda bir ucuzluk da vardı. beyevladım. Rahmetli Hamdi Bey derdi ki, Zenginlik iyi değildir. Zenginlik oldu mu, fukaralık da olur. Fukaralık oldu mu ahlâk da durur. Ahlâk durdu mu pahalılık olur. Pahalılık oldumu zenginlik olur. Zenginlik oldumu da dostluk, ehbaplık, gomşuluk galmaz. Gıyamet günü yaklaşır. Şimdi de öyle olmuyor mu evlâdım. Hamdi Bey derdi ki, Ticarette Murabaha galkıp da Gabni Fahiş ortalığı alır yürürse o zeman bilin ki gıyamet günü yaklaştı. Tam zemanı işte gıyamet gününün. Allah cümlemizi şeytana uydurmasın. Lâkin bizim o camız damat yok mu, O tam şeytan. Cehendeme cıra olacak o. Rahmetli Hamdi bey zaten bi görüşte beyenmediydi de, işte gızın göynü var deyi... Aaah Hamdi bey ah. Onu bi görüp tanıyaktın bey evladım! Her bi şeyin iyisini bilirdi o. Rahmetli bi gonuştu mu azından bal akardı. Böyük adamdı o. Çok böyük. Lâkin bu damat onu yedi bitirdi. Arsalarının üzerine gondu da şimdi ev yapıyor. Hamdi Bey rahmetli derdi ki, bina çoğaldımı zina çoğalacak. İşte o zeman gıyamet günü yakındır. Bildiy di canım. Bildiydi. Töbe töbe lâkin peygamber gibi adamdı o. Para, pul, umurunda değil di. Gara toprak aldı götürdü. N'olacak. Heyat boş evladım, boş...

⁂

Mehmet EĞİKBAŞ (Amele)

— Nişlicen gaadeşim, doorudur helbet... Gaymesi olmayan adamın hali nacap olur acap?. Deyom ki, gayme hee bi şeyin başıdır.

— Mehmet Kardeşim, Köyünde toprağın varmı?

— Vaaa.

— Peki neden bırakıp geldin buralara?

— Nişlicen sen onu? Lafın doğrudur deyom ya, ona bak gari.

— Anladım ama sözün doğruluğunu neye dayanarak söylüyorsun? Söylediğim söz yanlış da olabilir.

— Doorudur gadeşim doorudur. Ben dooru deyom. Hincik yemin mi isteyon sen.

— Yemin etmen gereksiz. Sana inanabilmek için hangi olayın seni etkilediğini bilmem gerekir. O zaman yemin etsen de etmesen de sana inanırım. Birşeyler oldu ki sen böyle ısrarla doğrudur diyorsun.

— Deedimi deşeyon emme. Hemi nişlicen sen beni. Get gadeşim get. Hincik ustabaşı görcek, avara olyon deyi yöömiyemi kescek.

— Sen hiç merak etme. Ben patronundan izin aldım. İstersen akşama dek anlatabilirsin.

— ....

— Hadi bir sigara yak bakalım.

— ... Deedimi pek deşeyon... Nişlicen anlatalım gari... Gaadeşim sen bizim köyü bilmeyon. Oooda bi Dagak İrfan vaadır. Bu Dagak İrfan denilen dürzünün de bi gızı vaadır, Ümmü. Bizimilen gapı gomşudur bunlaa. Babama Hacının Mustafa deyorlar. Bu dagaaan gızı ilen ben aynı gün doonca, beşimize bi çentik atıvemişlee. Ümmüynen biarada büyüdük gari. Çentikliyiz yaa. Köy de bileyo, heekez de bileyoo. Örgetmen bile bileyo ki ikimizi beraber otutudu. İlk mektebi bitidik, bu dagak dürzüsü Alamana getti. Köyle bi torpak damı, bi de kayrak bi darlası vaadı. İki yıl gaadı alamanda. Pra dutmuş gari. Köye bi çalımılan giidi ki, padişah olmuş sanın. Evi bi ustaya kesip veedi. İki gatlı apartoman yaptırcem deyo da gasılı gasılıveriyoo, burşak.

Evi yaptıdı. Gafası daaa bi gakmış ikinci senesi. Ben de babamlan gumpir ekiyom. Dagak düzüsünün gafası gaktı ya, ebem bizziklee duruumuş,» Gumpiri (1) bırak da dütün ekivee, eyi para ediyoo» deyi. Bbamın gafası yattı. Dütün itmeye başladık gari. Nişlicen? Ümmü de bi gız oodu ki, de gaari. Görüyom, görüyor da içim sıra eriyom. Gaapecik, o da beni görüyo da gaçiveriyoo. Aadından da habeee gönderip fişlek vereyoo. «Alamana gitsin, para gazansın da ona ööle varcem.» deyomuş. Alamana gitcem, para gazancem, ev yaptırcem, taksi alcem de bana ööle varcek Ümmü. Gaapecik. Eriyom, eriyom da «Nacap olcek halım acap?» deye gara gara düşüneyom. Yaz bitiminde Dagak İrfan geedi. Ebem yine bizzikleyiveemiş babamı. Babam d isteyici oluveemiş Ümmüyü. Verimkâr değilmiş emme, bi çentik atıveedi ya, «Hee, oluu bakım» deye gomuş. Uzatmayalım gaadeşim, evine vaadık. Dagak dürzüsü nolcek. Donundan bok eksilmezdi burşağın, cavırın parasıynan adam oluveedi de, evini alamandan donattı. Herif, pek büyükleneyo caanıım. Otuuduk gari. Nişlicen? Gaadeşim, aazını bi açtı, An - naaaa, delirmiş yalım! Herif bi altın isteyo, bi altın isteyo sanın para gazandııı cavır biziz. Babamın boynu bükülüveedi. Nişlesin garip? Sabaana, gasabaya, guyumcu Irzaya gittik gari. Irza hemi Guyumcu, hemi de dütün alıp satayo. Babam dütünü kilosu 18 den sattı. 1200 kilo dütün. Aaanıyon mu? Yaptık senedi aadık. parayı. Guyumcu Irza akıllı adam. Gafası ezilecek domuzduu ya, akıllı adam. Dütünü elaltından alcek. Yoksam cezası vaaki, mapusluk oluyoo.

İrzadan aadık paryı, Irzaya veedik parayı. Altına ucun ucun yetti deyoduk ki, İrfan, Nişanlık ilazım deyiveemesin mi? Canımız hırp ediveedi. Nişlicen? Ebem altınlarını goyuveedi de «Memedime canım guuban» dedi. Gettik Gılıbın Rasim'e Gasabada bi o satayo sankim. Emme, Dagağın dayısı olduu, bu gılıbık Rasim olcek gahpe gunnadığı. O gumaş gözel, kees. Bu gumaş da pek dayıymış canım kees. Fistanlık, keees. Goc donluk kees. Dagak sülalesiynen geemiş de kestireyoo. Onlaa kestireyoo, bizim de canımız çıkayo gadeşim. Dagak olcek burşak, Gılıbın Rasimlen bi çalım atayo kim sanın gaymıkam kesiidilee başımıza. Gahpe gızanıı..

Uzatmıyalım gaadeşim, hesabı ödedik ya, tükendik gari. Nişleyon deyenimiz yok. Gara gara düşünüyoz. Deeken, Dagak habee göndemiş «Nişanda goyunu ben kescem, rakıyı sen alcen» An - naaa, delirmiş yalım!... Sen bilmeyon gaadeşim. Bizim köyde bi adat vaadı.. Genci bi yeede içee, yaşlısı bi yeede içee. Az, buz deel canıım. İçee ki gebercek sanın gızanı. Sonacıma gakıverii seymene. Dayı oynaa emme bizim gızanlaa... Nişlicen gaadeşim giidik booca. Nişanı ettik emme, hemi de battık.

Soona gaadeşim, Dütün Piyasesi açıldı. Senin Guyumcu Irza dütünü bize sattıdı da parayı alıveedi. Kilosunu 40 liradan. Guş uçuveedi.

Yetmedi emmee. Ümmü de gaçıveedi üstüne. Depiniyom gari. İki elimde iki alama (2); köyü dönüyom ki ümmüyü gurtarcem. Dagak Alamandan gelivedi. Aradılaa, buldulaa gızı. Irzanın oolu Mustali gaçırıveemiş. Vurcem dedim. Önümü alıveedileee, Nişlicen? Alamana gitcem dedim. Uşakta bi dam vaadı. O ben iş bulcekdi. Bi gün geeli,» iş hazır, davran dedi. Yeniden gafa kâdı çıkçekmiş. Yol parası deeken gadeşim, herif ıngıl etti, zıngın etti, 10.000 gayme aldı bizden. Dur helee, darlanın yarısını da sattık. 5 000 gayme de yanıma aadım, düştük yollara. İstanbula geedik. Adam dediki, «paranızı çekelee, bene verin, Alamana hep bii gitcez, ooda vercem» dedi. Veedik. Sabahısı gitcez dedi. Sabahısı, adam bekledik geemedi. Bekledik geemedi. Sooduk. Kimseciklee tanımayoo. Ann - naaa, nişlicen? Benimilen beş gişi daa vaa. Anam dedik yok, babam dedik yok. Galıveedik İstanbulda. Nişlicen? İşte çalışıyoz.

— Canın sağ olsun Memet. Kötünün de kötüsü vardır. Üzülme.

— Berenar (3) üzüleyom emme, nişlicen.

— Bari burada iyi kazanıyor musun?

— Hee, yöömiye yüz gayme.

— Peki yeniden evlenecek misin?

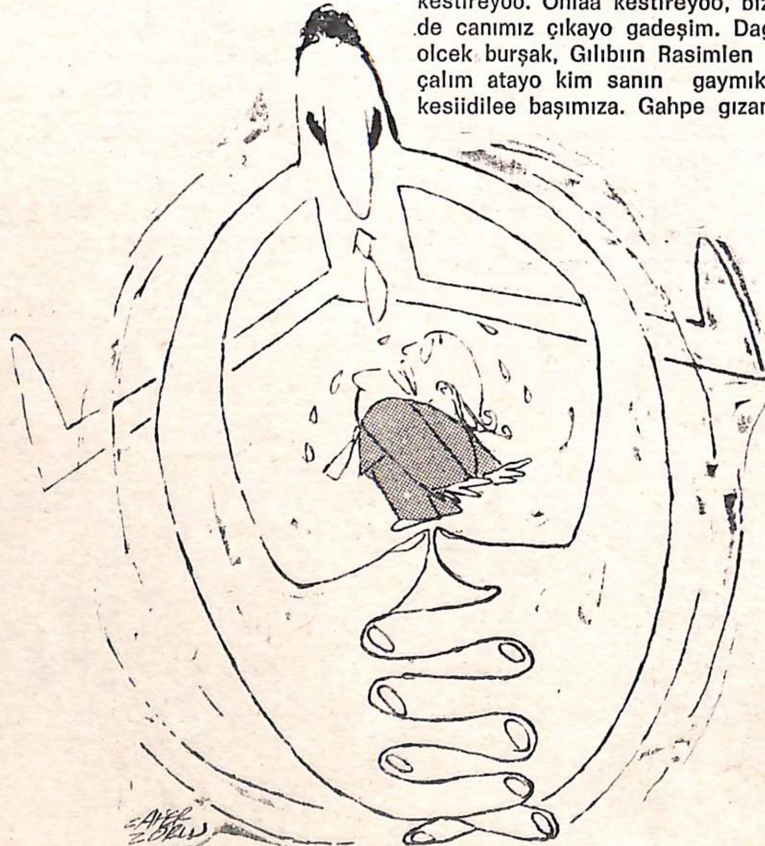
— Evlencem. Emme, gaçırıp da alcem gızı. Daa bi ucuz oluyoo. Hemi nişanlıysa daaa bi eyi.

— O niye öyle?

— Dagak, hediyedir deyip altını, neyi veemedi. Nişanlı gızın altını vaadır gadeşim... Gaçırcem gızı, nişan yok, düyün yok. Oluveedi, bitiveedi.

— Peki kızı nasıl kaçıracaksın?

— Goley gadeşim. Bi daksi dutcem. Gaymeyi saydın mı oluyoo canım. Daksi istedlin yere çekiveriyoo. Sen gaymeyi saymaya bak gari. Gaymen vaamı, hee bi şey oluyoo.

Nik - Sar!

(1) Gumpir veya Kumpir: Patates.
(2) Alama: Taş.
(3) Berenarı: Şöyle, böyle. Azıcık. Biraz, bir parça.

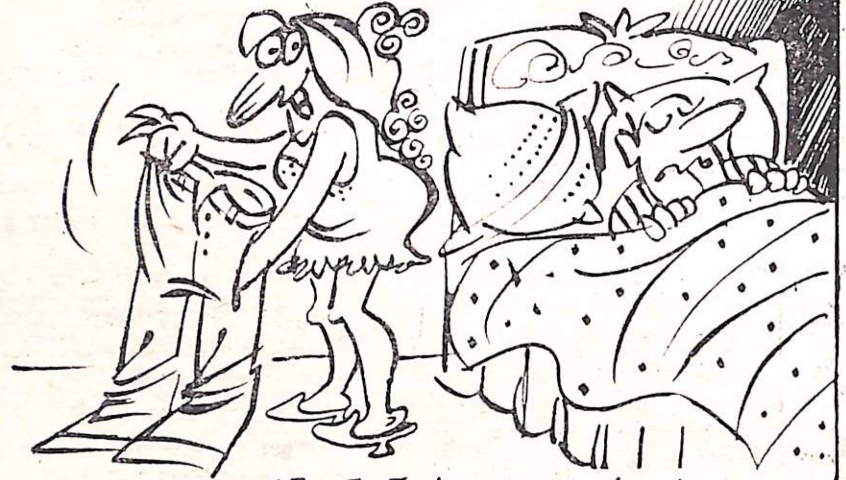
A T O

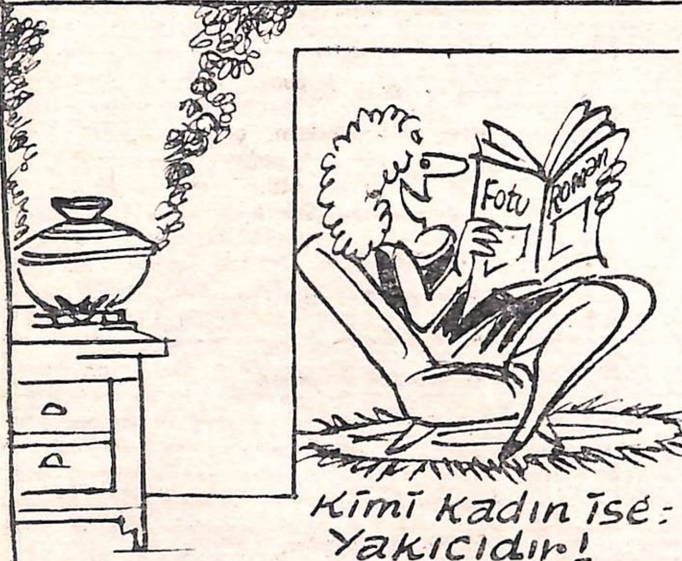
Kadınlar

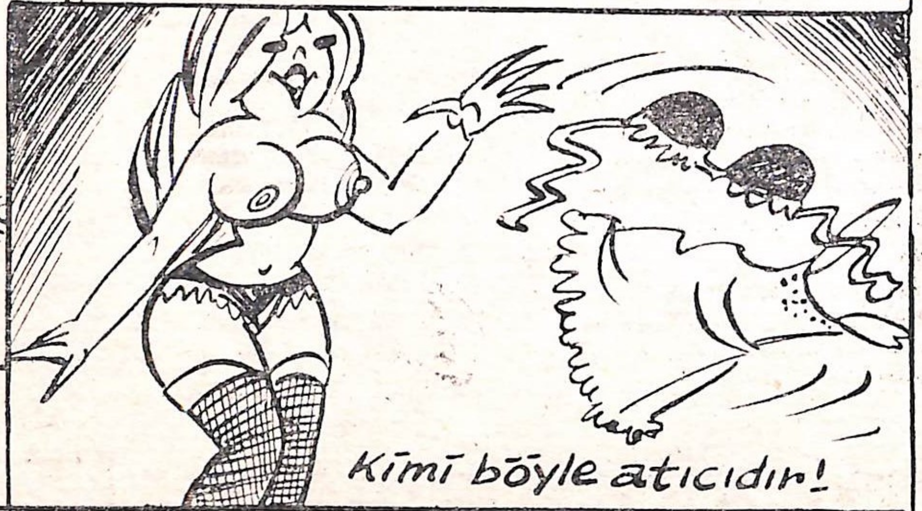

Kimi kuyruk takıcıdır!..

Kimi kadın kapıcıdır!

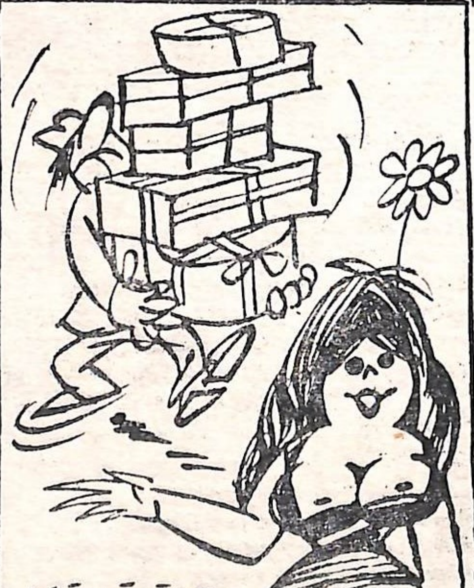

Kimisi, bakıcıdır!

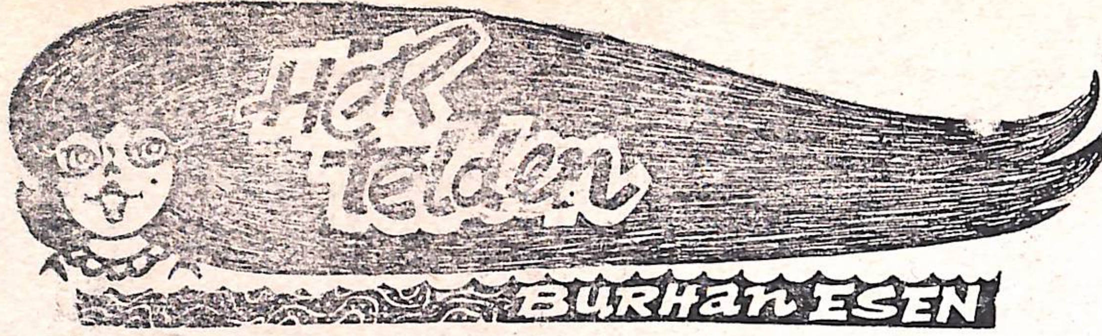

Fotu
ROMAN
Kimi kadın ise: Yakıcıdır!

Kimi böyle atıcıdır!

SATILIK DAİRELER!
Bazıları satıcıdır!

Kimi taşıyıcı..

Kimi ise: Taşıtıcıdır!

DEVLETTEN PARA, ALLAHTAN SAĞLIK, YAŞASIN ADAYLIK!

Eskiden işsiz kalanlar, emekli olanlar ya kaldırım «mühendis» liği yaparlardı, ya da kendilerine göre iş ararlardı.

Şimdi öyle mi ya? Adam emekli olmuş, ununu elemiş, eleğini asmıştır güya. Yaşı yetmişe gelmiştir ama, ihtirası bitmemiştir.

Önce hanımından izin alacak, sonra gözüne kestirdiği bir partinin kapısını çalacaktır. Bir iki aksırık, üç beş öksürük. Yetmemektedir üç ayda bir alınan aylık. Gelsin adaylık!.

Dernek başkanlarının, sendikacıların, üçgünlük gazetecilerin, daha bilmem necilerin gönlünde yatan aslan: Parlâmentoya gir, ömür boyunca oraya yaslan.

Maaş katmerli. Ödenek baharatlı, büberli. Meclis lokantasından PTT ücretlerine, hava yollarına dak yüzde altmış tenzilât. y. iç, parmak kaldır, sırt üstü yat. Boş değil işsizlerin çabası. Dokunulmazlıkta işin çabası.

Bu durumda gelinde köpürmeyin, taşmayın. Günün birinde adayların sayısı otuz milyonu aşarsa, hiç şaşmayın!..

BÜLENT BEY DE «SANDIKTAN DÖNENİN BURNU KIRILSIN» DEDİ

Şu bizim kıratçılar oldum olası pilava meraklıdırlar. 1960 devriminden sonra, reformcular «Plân!.. Plân!» diye yırtınırlarken, A.P. genelbaşkanlığına getirilen Süleyman bey başka hava çalıyor, şöyle diyordu:

— Biz plân milan anlamayız. Pilan dediğiniz de nedir? Plâv mı?

Plâv sözcüğü o günlerde politikaya atılmış, çekişmelerimizin içine katılmıştır.

Bugün pirinç adlı nesne başını almış gidiyorsa, halk adı geçen ürünü yirmi liraya yiyorsa, başka neden aramaya yok gerek. Siyasete atıldığından kendisini pahalıya satmaktadır. mübarek.

Koskoca Kıratçı başı, elbette yiyecek değildi bulgur aşı. Önce seçmenlerine selâm yolladı. Sonra pirinç pilâvına kaşık salladı:

— Seçim gongu vurulsun, plâvdan dönenin kaşığı kırılsın! dedi..

Kimin kaşığı kırılacak? Bu ancak seçimden sonra belli olacak! Bekleyelim hele. Kim atacak dört cihar, ya da gele.

Halkımız her duaya amin demez. Papas her zaman pilâv yemez. Belli olmaz bu iş. Bazan kaşık yerine kırılır azı diş.

Çaycı Bülent Pilâvcı Süleymana, dedi, kestâne kebap, işte ağzına lâyık cevap: Sandıktan dönenin burnu kırılsın.

Aman dostlar, sıkı durun.

Bu seçimden sonra ya kaşık kırılacak, ya da burun!

BİR SİYASÎ RAKLAM

Karanfil oylum oylum,
Ben de adaylık koydum.
Oy vermeden geçmesin,
Kısa ve uzun boylum.

Köprüler kuracağım,
Partiyi vuracağım,
Mecliste konuşmadan,
Tam dört yıl duracağım.

Maaşa zam istemem,
Bana yeterde demem,
Meclise bir kez gelsem,
Geri dönüp gidemem.

İstersen ucuz fiyat
Bolluk içinde hayat,
Ne duruyorsun gaafil,
Benim partime oy at!

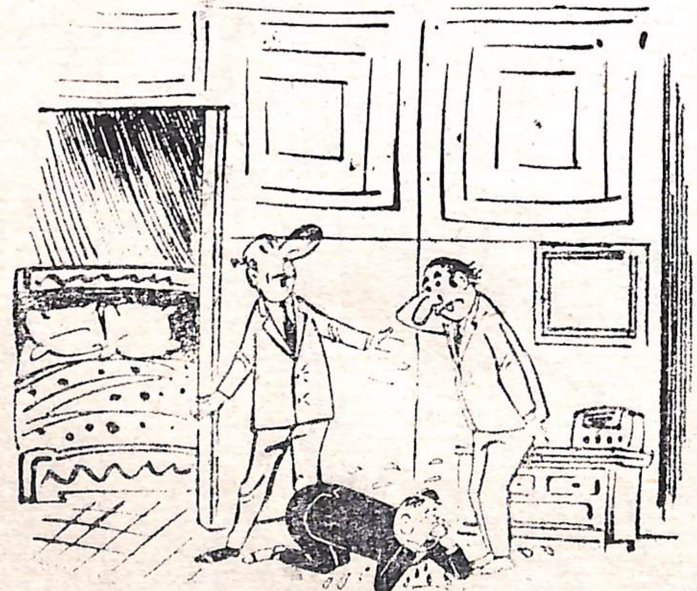
VER ŞABANA, GİTMEZ YABANA

Ver oyunu bana,
Borcunu Bakkal Şabana.
Kırat yine kişnesin,
Eller ne derse desin,
Şaban gitmez yabana.
Yolsuzlukları,
Ve de yoksuzlukları,
Koğduracağım.
Güneşi geceleri de,
Doğduracağım.
Çeşmelerden su yerine,
Akacak şerbet.
Karışma ötesine,
Benimde bir,
Bildiğim vardır elbet.

Burhan ESEN

ADAY ADAYLIK — İki ay süren beylik.
OY — Sandıklara atılır. Çoğu zaman bir kuru merhabaya satılır.
SANDIK — Ali Babanın hazinesi.
SEÇİM AYI — Dört yılda bir adaylarla seçmenler arasında tekrarlanan balayı.
ÖNSEÇİM — Koltuk rüyasından uyanış.
HÖCRE — Dört yılda bir kurulur. Demokrasi uğruna suçsuz vatandaş içine konulur.
SEÇİM YASAĞI — TRT haber bültenlerinde Süleyman Demirelden A.P. Genelbaşkanı değilde Başbakan olarak söz edilmesi.
GEÇERLİ OY — Seçmen sayısını aşmayan oylar.
GEÇERSİZ OY — Üzerinde kalem oynatılmış, bazı adaylar silinip atılmış oylar geçmez.
DELEGE — Millî iradenin süzgeci.
PROPAGANDA YAPMAK — Palavra atarak seçmenleri tavlamak.
SEÇİM SONUCU — Radyonun, televizyonun gece yarısına kadar, iktidar partilerinin seçimi kazandıkları sandıklardaki sonuçları okumaları.

— Nereye kaçmış karısı?
Herhalde gözüne!.. Ufak tefek bir kadındı çünkü!

YOZYÜREK'İN en yeni SERÜVENLERİ

Sulhi Dölek

SAHTE KOMONDOLAR

HIRSIZ Kerim yine buldu Yozyürek'i. «Televizyon üstüne iş tutmak ister miydin?» diye sordu.

«Seninle birlikte hiçbir işe girmem,» dedi Yozyürek. «Geçen sefer fotoğraf makinesiydi. Şimdi de televizyon çalmayı mı taktın kafana?»

«Çalmayacağız,» ded beriki. «Televizyoncu olacağız.»

«Hadi canım! Biz ne anlarız televizyonculuktan?»

«Anlamamız da gerekmez. Yürü Ankara'ya gidelim. Kameraman falan olalım.»

«Bizi kapıdan kovarlar.»

«Bir bildiğim olmasa diretmem,» dedi Hırsız Kerim. «Gel işte.»

Boyun eğdi Yozyürek. «Peki. Yalnız otobüse verecek param yok. Ayrıca en küçük bir Alicengiz oyunu sezersem vazgeçerim. Ben canımı sokakta bulmadım.»

Hırsız Kerim elini uzattı. «Anlaştık. Gel, gidip yol paramızı bulalım önce.»

«Anlamıştım,» dedi Yozyürek. «Yine hırsızlığa başlıyorsun.»

«Cahil cahil konuşmayı bırak ve yürü!»

Bir atölyeye girdiler. Kapının arkasındaki çıngırağı duyan gözlüklü, kır saçlı bir adam, onardığı radyonun içinden çıkardı kafasını.

«Buyurun?»

«Size rozet takmaya geldik,» dedi Hırsız Kerim.

«Rozet mi? iki hafta önce 23 Nisan değil miydi? Bu günlerde başka bayram yok! Hem eskiden rozeti çocuklar takardı.»

«Doğru,» dedi Yozyürek, konuyu pek derinlemesine bilmeden. «O çocuklar biziz. Büyüdük ama, rozet takmaktan vazgeçmedik.»

«Maşallah!» dedi radyocu. «Kazık kadar olmuşsunuz.»

Hırsız Kerim, cebinden çıkardığı rozetin iğnesini adamın burnuna doğru uzattı. «Nerenize takayım bunu?»

«Yakama tak oğlum. İşe bak! Ben kâğıt rozet sandımdı. Nedir bunun üstündeki köpeğin anlamı?»

«Köpek değil, kurt o,» dedi Hırsız Kerim. Ceketinin cebini bir karış araladı.. «Şimdi de kumbaraya para atacaksın. Yüz liradan az olmasın.»

«Yok deve! Ben günde yüz lira kazanamıyorum.»

«Ama bu rozet tılsımlıdır,» dedi Hırsız Kerim. «Takan adamı uğursuzluklardan korur. Söz gelimi dükkânın vitrin camı hiç kırılmaz.»

«Rozetim yokken de kırılmadı benim vitrinim.»

«Bu akşam kırılmayacağını nereden bilebilirsin?»

«Neden kırılsın durup dururken?»

«Şeytanın işi yok,» dedi Hırsız Kerim.

«Doğru,» diye söze karıştı Yozyürek. «Benim sezgim çok güçlüdür. İçimde bu akşam vitrininin kırılacağı konusunda bir duygu beliriyor.»

»Koskoca cam. bin lira eder.»

«İkibin,» diye inledi radyocu.

«Gördün mü? Yüz liranın sözü mü olur?»

Radyocudan sonra uğradıkları kasap da güçlük çıkarmadan verdi parayı.

«Doğrusu iyi iş,» dedi Yozyürek. «Yol parasını çıkardık. Gidebiliriz artık.»

«Cep harçlığımızı tamamlamadan mı?» dedi Hırsız Kerim. «Dünyada olmaz.» Yozyürek'i kolundan çekerek bir şekerci dükkânına soktu.

«Daha siftah etmedim,» dedi şekerci. «Para yerine pasta versem olur mu?»

«Olur,» dedi Yozyürek. «Çukulatalısından ver.»

«Yok öyle dalga,» dedi Hırsız Kerim. «Pasta benim karaciğerime dokunur. Cimrilik de sinirlerime. Sen şu çekmeceyi yokla bakalım. Belki dünden bir şeyler kalmıştır.»

Şekerci söyleneni yaptı ve bir yüz liralık buldu. «Şaşılacak şey,» diye mırıldandı. «Köşeye sıkışmış.»

«Gidiyor muyuz artık?» diye sordu Yozyürek dışarı çıktıklarında.

«Bir - iki yere daha girelim elimiz değmişken.»

Kundura mağazasının sahibi sinirli bir adamdı. «Veresiyemiz yoktur,» diye homurdandı. «Satılan malı geri almayız ve pazarlıksız satış yaparız,» diye ekledi bir solukta. istiyorsanız çabuk söyleyin.»

«Bu rozet yakanızda öyle güzel duracak ki!»

«Olamaz!» diye haykırdı ayakkabıcı. «İnanılır şe değil! Yine mi?

Yozyürek'le Hırsız Kerim şaşırıp birbirlerine baktılar. Adam kasanın altındaki çekmeceye elini soktu, bir avuç rozet çıkarıp savurdu. «Yetti be! Yetti artık! İnsanı çileden çıkarana dek sürdürülür mü bu iş? Vermiyorum ulan! Ne yapacaksanız yapın.»

«Vitrininiz...» diye başlayacak oldu Hırsız Kerim.

«Vitrinim ha? Vitrinimin gelmişini geçmişini...» Yerden aldığı alçak tabureyi var gücüyle vitrine savurdu. Cam şangırtıyla parçalandı.

«Şimdi kırın da görelim vitrini!»

Topkapı'ya gelip otobüse binene dek ne konuştular, ne de dönüp arkalarına baktılar.

Hareket ettiklerinde sordu Yozyürek. «Bu rozetleri nerede buldun sen?»

«Son girdiğim ev bir komandonun eviymiş. Yalnız bu rozetleri değil, arkası yazılı birkaç kart ve bir yığın da tavsiye mektubu yürüttüm.» Ceketinin göğüs cebini okşadı. «Tümü burada. İstersek birer müdürlük bile kapabiliriz.»

«Çayı görmeden paçaları sıvamayalım,» dedi Yozyürek.

Gittikleri otel bayağı pahalı bir şeye benziyordu. Tezgâhın ardındaki kadın, makyaj çantasında bulduğu farelere bakar gibi baktı ikisine. «Yanlış geldiniz baylar. Arabacılar hamamı üç sokak aşağıda.»

«Hamamı aramıyoruz,» dedi Hırsız Kerim. «Oda istiyoruz. Banyolu olacak.»

«Koynunuza kadın da verelim mi?» dedi kadın şaşılacak bir açıksözlülükle. Tezgâhın üstündeki zile vurdu, üç tane fil kırması belirdi. «Bayları sokağa atıverdi.»

Hırsız Kerim silâhşör çabukluğuyla cebinden çıkardığı kartı gösterdi.

«Bayları odalarına kadar götürün,» dedi kadın karta göz attıktan sonra. «Ben de birazdan çıkarım. Eğer baylar beni isterlerse.»

«İstemez,» dedi Hırsız Kerim. «Yol yorgunuyuz.»

«Bon yol boyunca uyudum,» dedi Yozyürek. «Yorgun sayılmam.»

«Yürü hadi,» diye söylendi Hırsız Kerim. «Böyle şeylerle uğraşamayız.»

Ertesi gün yakalarına birer rozet takıp iş istemeye gittiler. Büro oldukça kalabalıktı. İşin kötü yanı, tüm gelenlerin yakasında rozet, elrinde tavsiye mektubu vardı.

«Bu iş zor olacak,» dedi Yozyürek. «Yüzlerce kişiyi birden işe alamazlar ya.»

«Alacaklar,» dedi arkasındaki adam. «Bu son furya. Hepimizi alacaklar.»

Masaya yanaştılar. Gözlüklü memure, «Sen necisin?» diye sordu Hırsız Kerim'e.

«İşsizim,» dedi beriki. «Ama kameraman olmak için dayanılmaz bir istek duyuyorum.»

«Kameraman kadromuz dolu. Muhasebede çalışmak ister misin?»

«Yani parayla ilgili işlerde mi? Bayılırım.»

«Yedi defadan çok hapse girdin mi?»

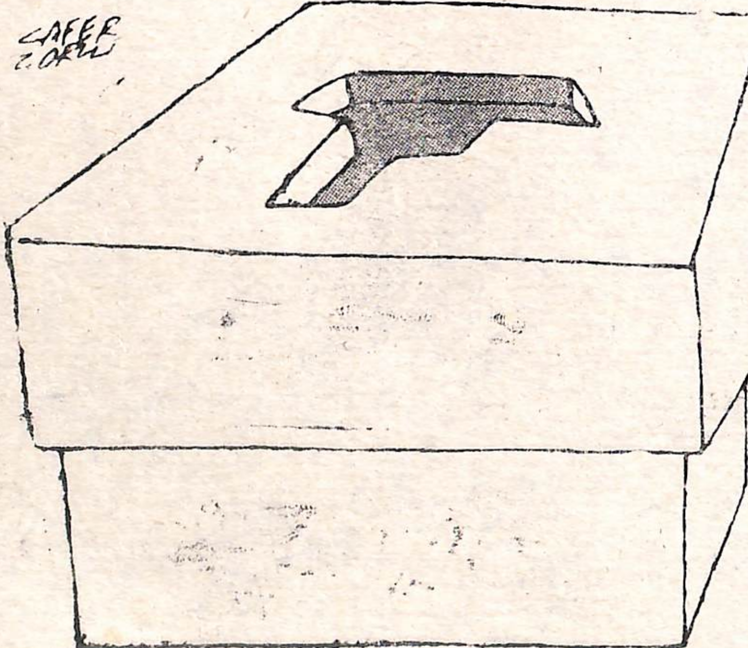
«Hayır. Sadece dört defa.»

«İyi. Peki, sen ne iş yaparsın?»

«Elimden her iş gelir,» dedi Yozyürek.

«Öyleyse sen de program yardımcısı ol,» dedi kadın.

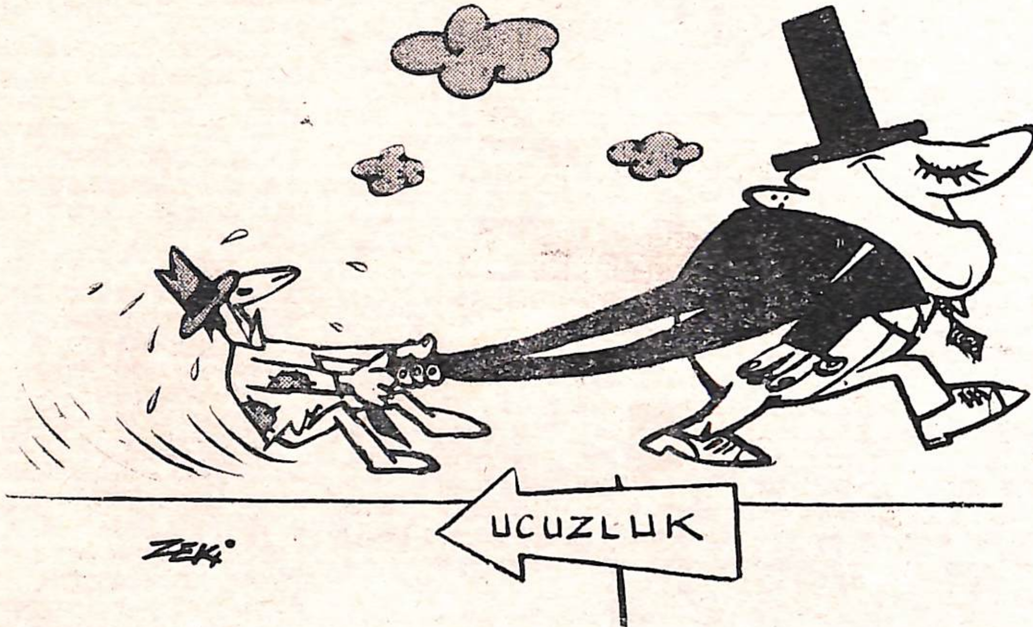
Bir kutudan iki tane pembe kart çıkardı. Adamlarımızın isimlerini bu kartlara yazdı. Öteki boş kareleri de doldurdu, kartları damgalayıp uzattı. «Hemen işe başlayabilirsiniz,» dedi. «Şu kapıdan geçip koridorun sonundaki odaya girin. Hayırlı olsun!»

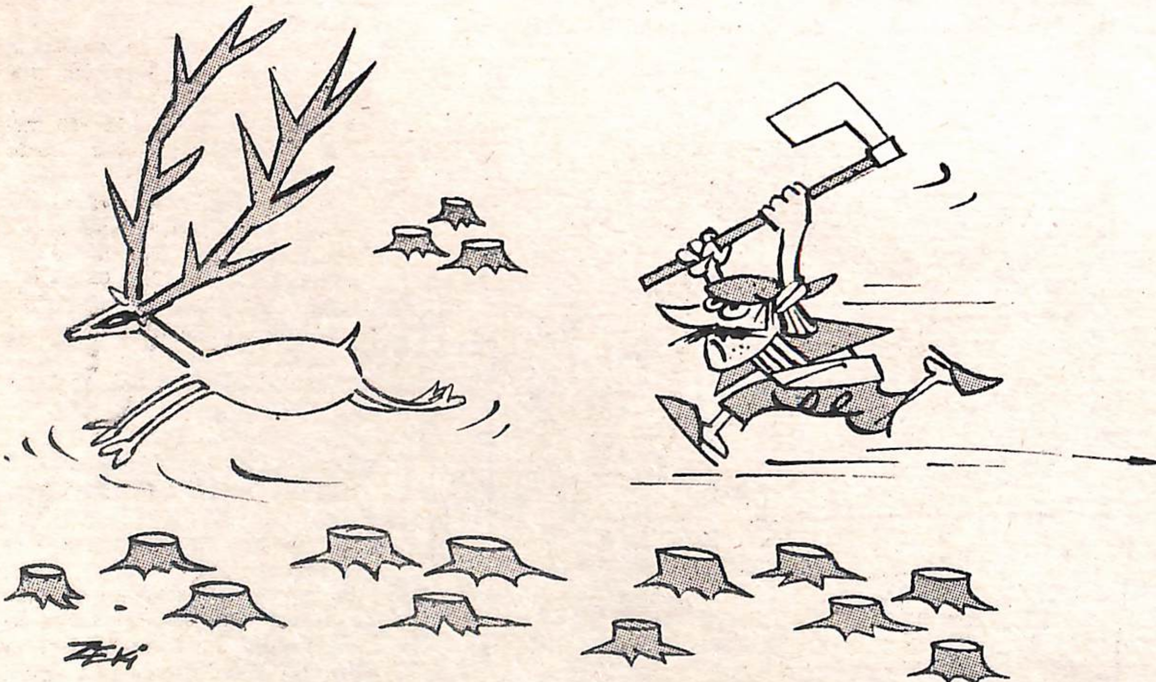
Yazısız

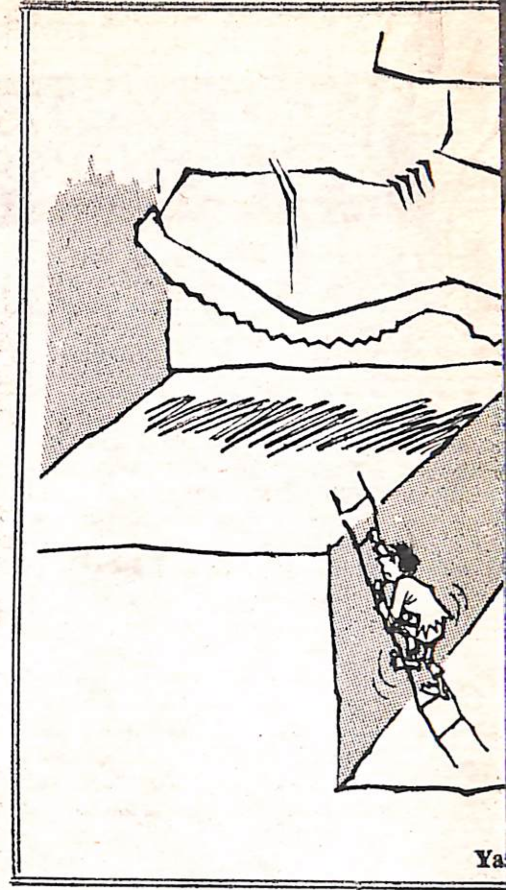
— Balıkların taze mi evlât?!...

Yazısız

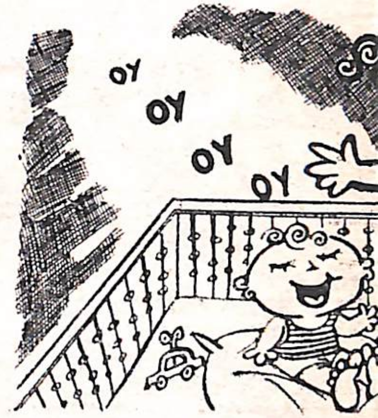

Yazısız

Ya

Politika

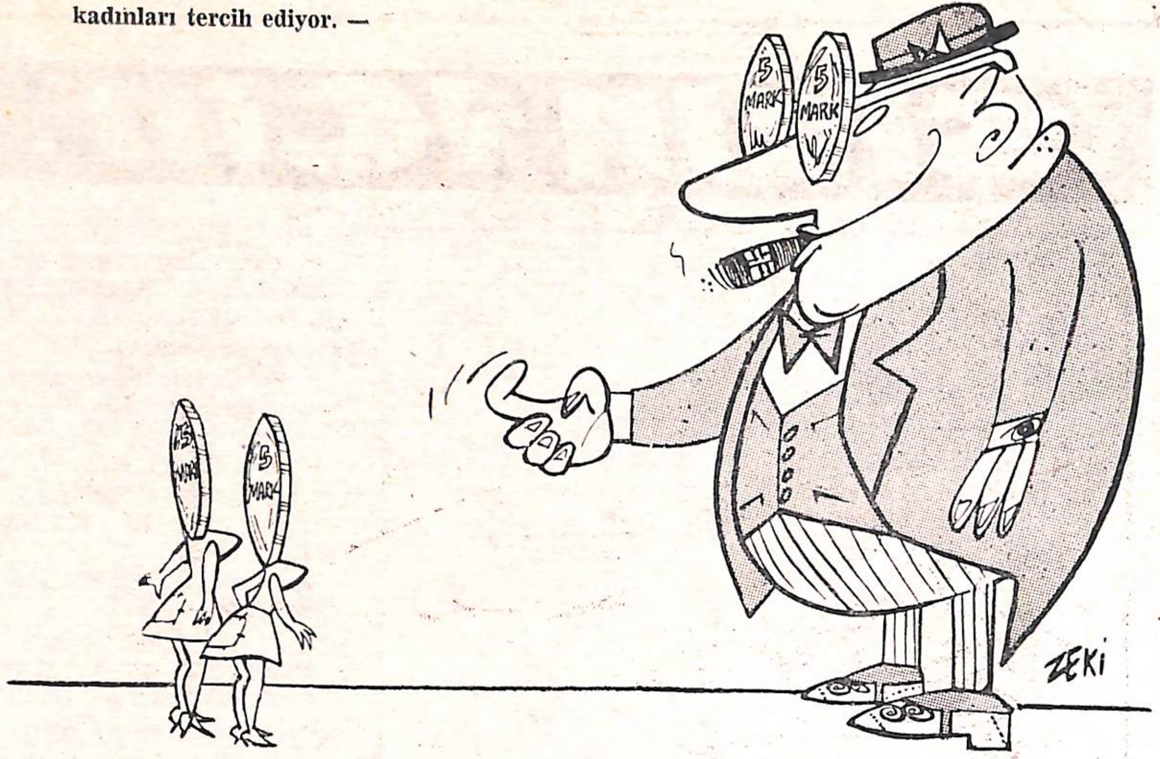
— Gel babası geel!... Bak o

— Yankesicilere kar

— Alman işverenler, düşük ücretle çalıştıklarından kadınları tercih ediyor. —

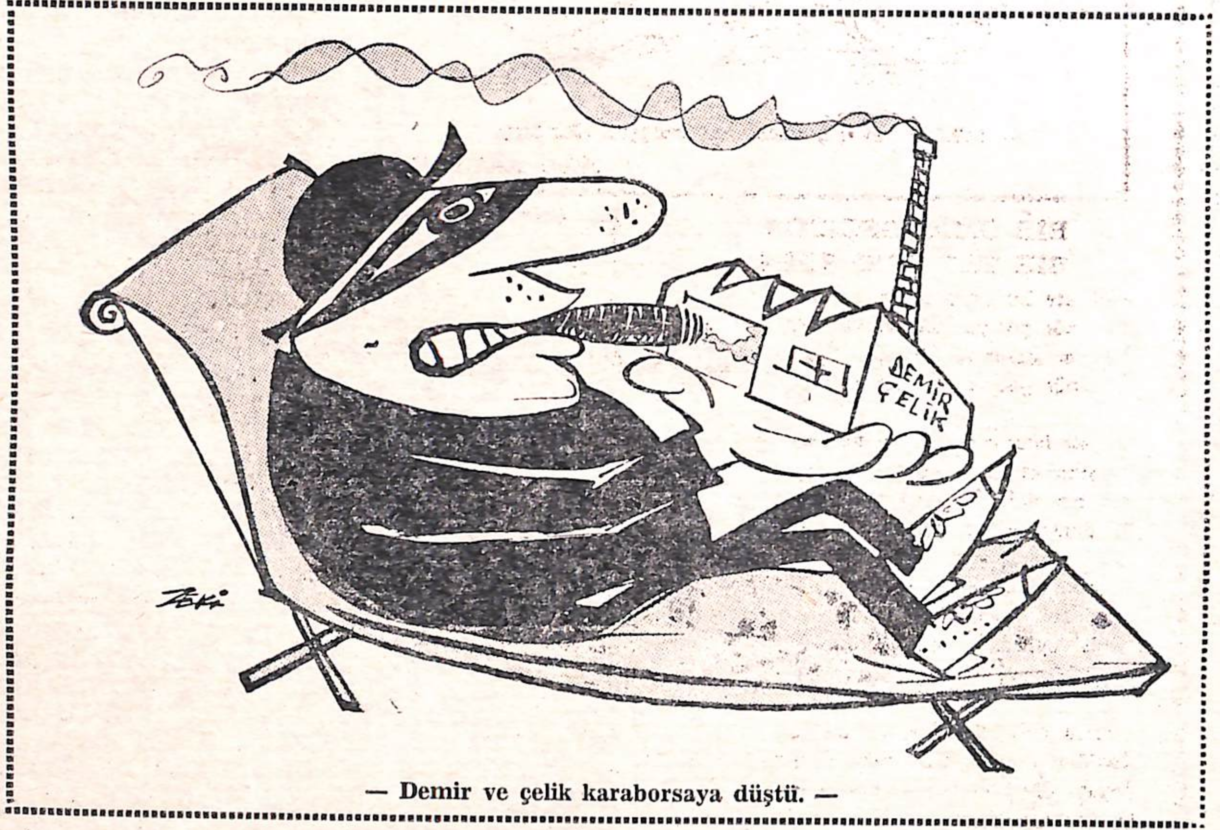

— Aman ne güzel, ne cici kadınlar... Gel de bunları tercih etme!...

...oğlu:

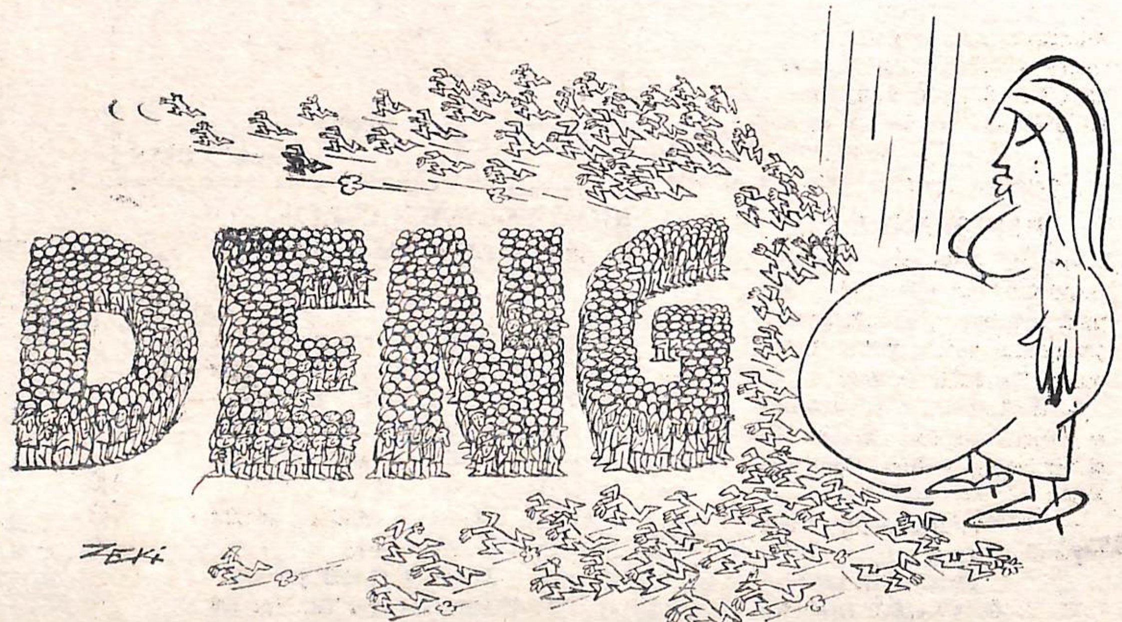
...z konuşmağa başladı!...

— Demir ve çelik karaborsaya düştü. —

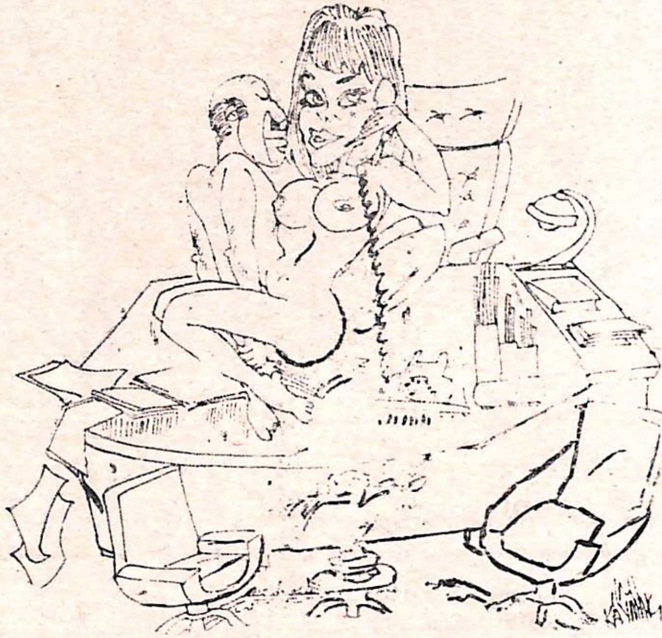

...bir alıncaak. —

— Hızlı nüfus artışı toplum dengesini bozuyor. —

Sizin için...

— Müdür bey şu anda çok meşgul efendim!...

Hilmi KAYMAK

İŞİTEMEZSİNİZ

Öğretmen, merdivende kendisine çarpan öğrenciye inip çıkarken dikkatli olmasını önerdi. Sonra ekledi:

— Hem, böyle bir durumda özür dilemeniz yerinde olurdu.

— Özür diledim efendim.

— Bir de yalan söylüyorsunuz. Bu, ikinci bir kabahat oldu.

— İçimden özür diledim öğretmenim!

Nail Tekin ÖNDER
Alsancak Ortaokulu Matematik öğretmeni — İZMİR

DİLİNİ ISIRMIŞTIR

— Eyvah kocacığım eyvah!.

— Ne oldu?

— Sorma annem zehirlendi, kıvranıyor.

— Merak etme canım, dilini ısırmıştır.

Sinan KİRAZCI
T. Y. Ö. O III-A Beşevler
ANKARA

SLOGANLAR

Büyük kent...
Yerlerde duvarlarda,
Kırmızı kanlar:
Sloganlar, sloganlar...

Veysel KARASOY

* * *

NE İMİŞ?

İlk okul bitirme imtihanına girmişti.

Suallerden birisi şöyle idi:

S: Hükûmet ne iş yapar?

C: Hükûmetin belediyesi vardır, belediyenin belediye zabıtası memuru vardır, zabıta memuru hal'in önündeki simitçileri kovalar, hal'in içindeki kabzımala bu malı kaçtan aldın kaça satıyorsun diye soramaz... İlk okul diplomasını aldı. (Haklı olarak)

Hasan ŞAHİN
Adriana Straat No: 76/A
Rotterdam — HOLLAND

BİR ÖMÜR GEÇİYOR BİR TAT VERMEDEN

Herkeste bir soru acaba neden
Bir ömür geçiyor bir tat vermeden
Kalanlar çaresiz, dönmüyor giden
Bir ömür geçiyor bir tat vermeden

Boş bir falcı olsan yarını bilsen
Bir sihirbaz olsan kederi silsen
Boş bin defa yaşasan bin defa ölsen
Bir ömür geçiyor bir tat vermeden

Zengini fakiri hepsi kederli
Birisi çok açsa biri ülserli
Kimisi ayazda yazdan da terli
Bir ömür geçiyor bir tat vermeden

Tanrıya el açıp yalvarsan da boş
Gönlüne ümitler doldursan da boş
Hayata dünyaya boş versende boş
Bir ömür geçiyor bir tat vermeden

Altında olsa da tılsımlı halı
Geçse de eline dünyanın malı
Bir çoban Sülü de olsan hasıl
Bir ömür geçiyor bir tat vermeden

AHMET SELÇUK İLKAN
Çalışkan Yayınları P.K.: 584 ADANA

«Tercih!»

Haşmet CİHAN

SEKRETER, MÜDÜRÜNE SİGARAYI BIRAKTIRDI

Bir kuruluşun müdürü olan Nuri bey, günde üç paket sigara içer. Sigara dumanları odanın içini kapladığından, sekreter Nâlân hanım çok rahatsız olur. Nâlan hanım, pis sigara dumanlarından kurtulmak için çareler düşünür. Aklına şu fikir gelir; eğer müdür bey her sigara içme gereksinimi duydukça, ona yanağından bir öpücük verirse, buna karşılık olarak sigarayı bıraktırabilirdi.

Müdür bey tam sigarayı yakacakken, sekreter Nâlan hanım, masasından kalkıp gelerek müdür beyin ağzından sigarayı çekip aldı ve bir yanağını öpmesi için uzattı. Al yanaktan bir öpücük alan müdür bey hoşnutluğundan mayıştı. Nâlan hanım fırsatı kaçırmadı hemen ültimatomu verdi: «Bundan böyle ya bir öpücük ya da sigara... Tercihini yap!» dedi. O günden sonra müdür beyi dairede sigara içerken gören olmadı..

ŞİİR

Şiir;
Halkaları tane tane toplanan
Bir inci zinciridir.

Veysel KARASOY
PTT Memuru — Bostanlı / İZMİR

HASIRDANDI

Meşhur Canovalı gazeteci Gandolin bir lokantada yemek yemişti. Çıkacağı sırada şapkasını astığı yerde bulamadı. Sorduğu garson:

— Ne bileyim ben, şapkanızı yiyecek değilim ya, diye aksi bir cevap verince, Gondolin kızdı:

— Ne malûm, dedi: Zira şapkam hasırdı.

Sinan KİRAZCI
T. Y. Ö. O III-A Beşevler
ANKARA

BİLGİ YERİNE, GÖZLÜK

Dersimiz eğitsel çalışmaydı. Konumuz bilgi.

Özgün bey:

— Çocuklar, bilgisiz bireyler çevresini, nerede olduğunu ve hangi yola gittiğini bilmezler. Dedi ve söze başlamaya kalmadı, beyinsiz Osman parmak kaldırarak öğretmenin sözünü kesti ve şöyle dedi:

— Hocam, o halde o kişiler gözlük taksalar yararlı olur sanırım!

Mehmet HAMEŞ
Hassa Lisesi 6 Ed. No: 109
Hassa — HATAY

Yazısız — Ali ANLI

SAYGI

Hoca derse girmişti. Az sonra kapı çaldı, bir öğrenci içeriye girdi. Derse geç gelmişti. Hoca sinirlendi:

— Oğlum, hocadan sonra derse girilir mi, utanmıyor-musun?..

Öğrenci gayet sakin.

— Hocam siz benim büyüğümsünüz, önce siz buyurdunuz, sonra ben girdim. Saygımdandır!...

NEDEN TATLI DEĞİLMİŞ

İki deli timarhanenin bahçesindeki havuzun kenarında oturuyorlardı. Biri havuzdan bir avuç su aldı ve içti. Yüzünü buruşturdu:

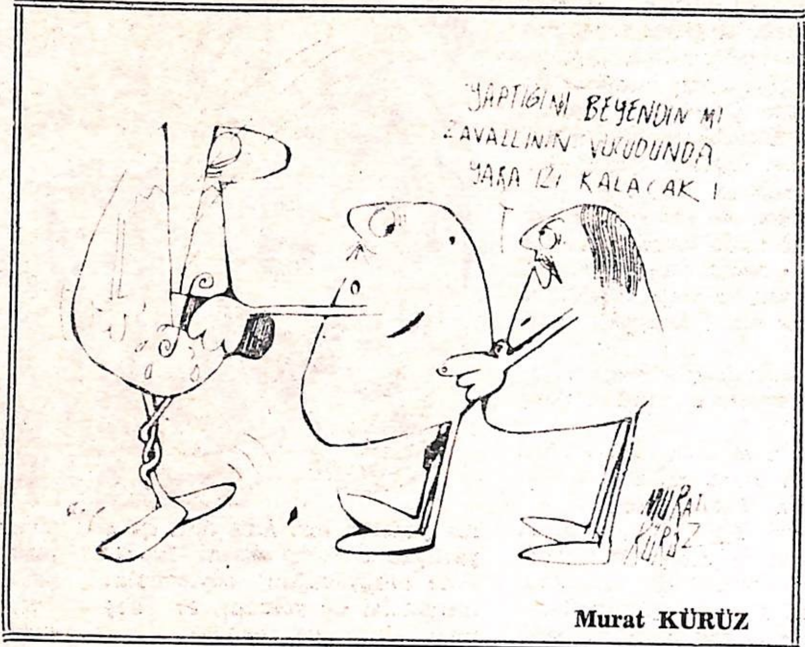
— Ne oldu, dedi diğeri. Birşey mi var?

— Dün bir tane kesme şeker atmıştım su halâ tatlanmamış...

Arkadaşı bilgiç bir tavırla başını salladı:

— Ben de seni az da olsun akıllı sanırdım. Yahu insan şekeri havuza atar da karıştırmaz mı hiç?...

Yurdakul YAĞCI
Kütahya Caddesi No: 90 Kat: 2 — ESKİŞEHİR

Murat KÜRÜZ

Yazısız
Murat KÜRÜZ

ACI!

Acı acı! Yaşam acı!
Gerçekleri görenlerin, gerçekçilerin sonu acı,
Haksızlar, soyguncular, yalancılar baş tacı,
Yediğin ekmek, içtiğin su acı.

KİMDİR? NEDİR? HANGİSİDİR? NASILDIR? NEREDEDİR?

Rejim düşmanı kimdir?
Zayıflama rejimi yapamıyacak kadar iradesine hâkim olamıyan kişidir.

Bölücü kimdir?
Matematik dersinde bölme işlemi yapan öğrencidir.

Kıyıcı kimdir?
Bunu bilmiyecek ne var... Kıyma yapan kasaptır.

Gerici kimdir?
Otosunu geri vitese takan sürücüdür.

Sürücü kimdir?
Memuru uzak yere atayan âmirdir.

Parkmetre nedir?
Önünde oto bulunduğu halde üzerinde «Bitti» yazan saattir.

Sauna nedir?
Öğretmenin hazırlıksız olarak girdiği sınıftır.

İnsandan başka, çiklet çiğneyebilecek hayvanlar hangisidir?
Geviş getiren memeliler.

Ahmet Bey nasıldır?
İyidir efendim, iyidir.

Kitap neredeir?
Kitap rafın üst gözündedir.

Nail Tekin ÖNDER
Alsancak Ortaokulu Matematik öğretmeni — İZMİR

MUTLU YUVA

Meşhur yıldız dördüncü defasında bir avukatla evlenmişti. Gazeteciler etrafını sardılar:

— Nasıl mesut musunuz?

Kıpkırmızı dudaklarını yalayarak bir kahkaha attı:

— Çok mesudum.. Bundan sonra hep avukatlarla evleneceğib...

Erol GÜLTEKİN — Vefa Lisesi'nden

EVİ TUTSANIZ!...

Evinin kapısına fitil gibi sarhoş gelmişti. Bir türlü anahtarı deliğe sokamıyordu. Yanına yaklaşan bekçi:

«Size yardım edebilir miyim?» diye sordu.

— Edersin, edersin, dedi adam. Ben anahtarı deliğe sokarken, sen şu evi tut da sallanmasın.

Yavuz İPLİKÇİ
Oruç reis cad. Birlik Ap. D-Blok
No. 14/13 Telsizler/ANKARA

* * *

BAHAR AYLARI

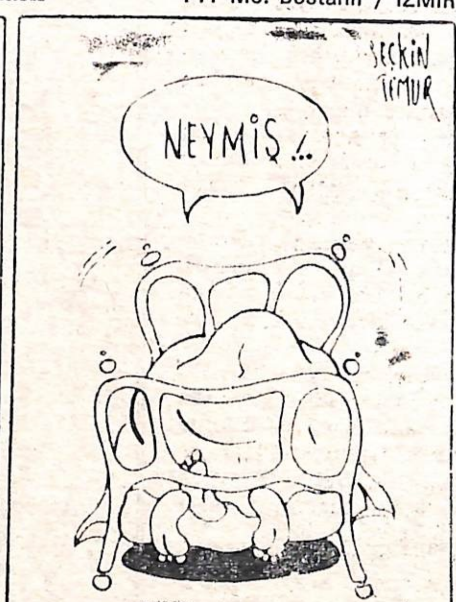
Yılın en güzel ayları,
Bahar aylarıdır kuşkusuz.
Ama uzaktaki köylerimizde,
Asiyelerimiz, Mehmet'lerimiz var.
Gündüzleri aç, susuz,
Geceleri geçiyor uykusuz...
Mevsimleri bilmez onlar,
İçlerinde hep kara kış var.
Peki nasıl mı yaşıyorlar?..
İşte bunu anlamak bütün sorun;
İOnu gidin onlara sorun!

Veysel KARASOY
PTT Me. Bostanlı / İZMİR

Seçkin TEMUR

TORNE, rahat bir şekilde uzandığı kumlar üzerinde başına bir deniz topu inince hiddetle doğrularak topu yakaladığı gibi uçsuz bucaksız denize fırlattı. Uzun saçlı, sakallı bir genç koşarak yanına geldi:

— Neden yaptınız bunu? Başka topumuz da yok...

— Kendini ne sanıyorsun serseri? Ben senin oyuncağın mıyım, diye cevap veren Torne omuzlarından yavaşça çekildiğini hissederek sustu. Arkadaşı Buzz'dı.

Uzun saçlı genç söylene söylene yanlarından uzaklaşırken, Buzz:

— Sakin ol, dedi. Kendimizi belirtecek zamanda mıyız?

Haklısın, Buzz. Bağışla.

Torne ve Buzz, biri otuz iki, diğeri otuz üç yaşında, güçlü iki gençtiler. Torne asabi idi. Sinirlerine kolay kolay hakim olamıyor, önemsiz nedenlerle öfkeleniyordu. Pek kalabalık olmıyan plajın ıssız bir köşesini seçerek bir hırsızlık plânı hazırlıyorlardı.

— Nerede kalmıştık? diye Buzz sordu.

— Sinirlerimi kontrol altına almam gerkiyor. İnsanın soğukkanlılığını böyle saçma nedenlerle kaybetmesi son derece budalaca bir şey.

Buzz gülümsedi. Cevap olarak çok sevdiği eski bir şarkıyı mırıldandı:

— «Böyle davranırsan, o kızı sevemiyeceksin».

— Haklısın. Ama bu ilk ve son soygunumuz olacak. O zaman belki Amanda benimle yaşamağa karar verir.

— Nasıl, onun hâlâ seninle kalacağını mı...

— Hayatında bir başka erkeğin varlığından kuşkulandığımı söylemiştim ama, diye Buzz'ın sözünü kesti Torne, yine de iyi kızdır. Ona ev açabilseydim her şey başka türlü olurdu. Çalıştığım kütüphaneden aldığım parayla da iki kişiyi geçindirmem olanaksız...

— Kütüphaneden şikâyet etme. Orası değerli kitapların satıldığı yer. Alıcıları da önemli kişiler. Kenet İvey gibi olanlar.

Torne başını salladı.

— Geçen hafta İvey'in evine gitmiştim ısmarladığı kitapları götürmeğe... Bir tabak koleksiyonu var, nefis... hepsi de altın ve eski çağlara ait.

— İyi işte. O tabaklardan on tane aldıkmı işimiz iş... Yalnız senin sinirlerini kontrol altına alman lâzım.

Torne cevap vermedi. Bakışları denizin maviliklerindeydi. Uzaklarda bir kaç beyaz yelkenliyi martılara benzetti. İçini çekerek:

— Söz, diye mırıldandı. Bu işi kendim için değil, Amanda için yapıyorum. Benden bıkmasını önlemek istiyorum. Bu gece buluşacaktık, Santa Konica'da bir konsere gideceğini söyliyerek atlattı.

— Belki gerçektir söylediği.

— Sanmıyorum. Sen boşmusun bu gece? Bir yere gidip içsek?

— Değilim, yaşlı halamı yoklamağa söz vermiştim. Şimdi biraz yüzelim mi? Ama dur, işi ayarlıyalım. Yarın akşam İvey'in evde olmıyacağını söylemiştin, hizmetçisi de yokmuş, ev boşmuş. Alarm ne alemde?

— Dışardan elektrik tellerini kestikmi tamam. Yalnız, tabaklar kilitli dolaplarda. Ben kilit açmasını bilmem.

— Canım, sokak kapısı gibi onları da ben açarım. Kilit açmakta üstüme yoktur.

Bu sözler üzerine denize girdiler, güneşlendiler, ertesi akşam gece yarısı Kenet İvey'in kapısı önünde buluşmağa karar vererek ayrıldılar.

∴

Evine yalnız dönen Torne'ın aklı Amanda'daydı. Kız acaba gerçekten gitmiş miydi konsere? Ama bir akşam evvel de sudan bir bahaneyle onu savmıştı. Belki de şimdi evinde bir başkasile sohbet ediyordu? Sinirleri gerildi. Bir süre sonra, yerinde duramıyarak Amanda'nın evinin yolunu tuttu.

Kapıcı onu tanıyordu. Kızın evde olmadığını söyledi.

— Anahtarı size bıraktıysa veriniz, onu yukarda bekliyeceğim. Gelmezse, yine getiririm anahtarı.

— Peki mösyö.

Amanda'nın odası her zamanki gibi derli topluydu. Odanın her köşesine leylak esansı sinmişti. Bu koku, leylak rengi kâğıtla kaplı duvarlar, eflatun perdeler, Amanda'nın kendisiydi. Ne olurda kız biraz daha az haris, kendisi biraz daha çok paralı olsaydı! Her şey nasıl da daha başka türlü olurdu...

Divana oturarak bir süre hayallere daldı. Amanda ile geçen güzel anları düşündü. Sonra yeniden sinirleri gerildi. Amanda neredeydi? Evvelki akşam nereye gitmişti? Bir başkasının varlığını hissediyor, kesin olarak bilmiyordu. Bilmediği rakibinin izine rastlamak amacile odayı, çekmeceleri araştırmaya başladı. Sonra, dikiş kutusunda bir lokanta broşürü buldu: (Bizim yerimiz). Onunla bu lüks lokantaya beraber hiç gitmemişlerdi. Demek kızın yeni sevgilisi onu böyle yerlere götürüyordu! İskemlelerden birine bir tekme indirerek odadan çıktı. Anahtarı kapıcıya bıraktı, yüreği acı içinde evine döndü.

Karanlık gecede sıcak bir rüzgâr esiyor, Kenet İvey'in ıssız evinin duvarların saran sarmaşık dallarını garip bir hışırtıyla sarsıyordu.

Torne ile Buzz, beş dakika içinde elektrik tellerini kesmişlerdi. Boş eve bir kedi çevikliği ile girdiler. Kilit açmakta ustaydı Buzz.

— Tabaklar orta salondaki dolapta, dedi Torne.

Önden ilerliyerek elindeki elektrik fenerinin ışığında iç içe eşyalarla döşeli odalardan geçtiler.

Orta yaşlı bir bekâr olan Kenet İvey'in bütün zevki, güzel eşyalar içinde yaşamak, tabak ve kitap koleksiyonu yapmaktı. Büyük bir firmanın sahibiydi aynı zamanda. Onun yerinde olmağı arzuladı Torne. Böylesine zengin ve her şeye sahipken, neden bir kadını yok? diye içinden geçirdi.

Orta salonda, Buzz'ı kolundan çekerek vitrinli dolabın önüne getirdi. Ama o an, elektrik fenerini elinden düşürdü. Yuvarlanarak dolabın altında kayboldu fener. Şimdi karanlıkta kalmışlardı.

— Şeytanlar götürsün seni! diye bir küfür savurduktan sonra yere eğilerek el yordamıyla onu aramağa çalıştı. Bir türlü bulamıyordu.

— Bırak, arama, dedi Buzz. Kibritle de çalışabilirim. Vakit kaybetmiyelim.

— Ver kibritini bana. Sen torbadan aletlerini çıkar.

Torne, Buz'ın kibritini aldı, çaktı. Bu zayıf ışığın altında Buzz beraberinde getiriş olduğu deri torbadan dolabın kilidini açmağa yarayacak olan aletlerini çıkarmağa başladı. Kibritler söndükçe bir yenisini yakıyordu Torne. Ama bir an, hayretle kibrit kutusuna bakakaldı... Bu kutu, bir lokanta eşantiyonuydu. Ve... Üzerinde: (Bizim yerimiz) yazılıydı! Demek, Amanda'nın hayatındaki diğer erkek Buzz'dı! Şimdi, Amanda'nın gelmediği akşamlar Buzz'da işi olduğunu hatırlıyordu. Biz deli gibi:

— Alçak! diye bağırdı. Demek sendin... Bu nedenden evvelki gece, sevgilimin gelmediği gece beni atlattın...

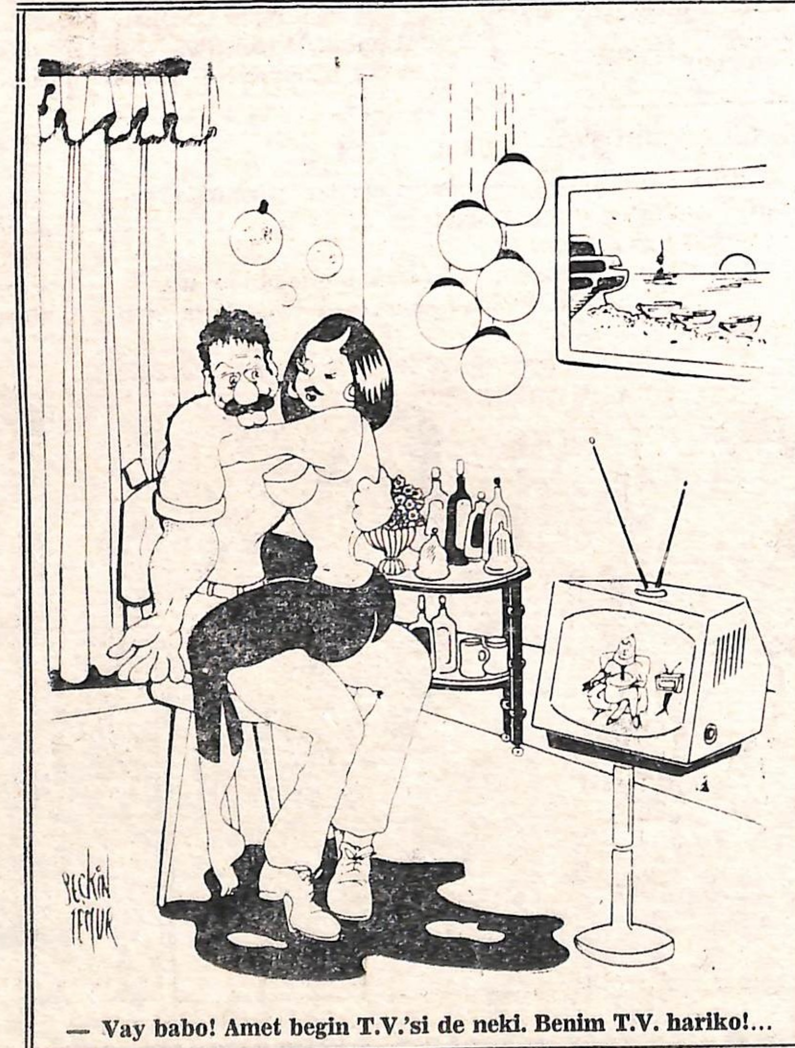
— Sakin ol. Ne söylediğini anlamıyorum.

Torne, Buzz'ın çenesine bir yumruk indirdi.

— Amanda'nın sevgilisi sensin!

— Nereden çıkardın bunu?

Torne deli gibi, arkadaşına saldırdı. Karanlıkta, eline geçirdiği ağır bir şeyle kafasına vurdu, vurdu. Bir süre sonra, kıpır-

— Vay babo! Amet begin T.V.'si de neki. Benim T.V. hariko!...

damadan yatan Buzz'ı eliyle yokladı, onun öldüğünü anladı.

— «O kızı sevemiyeceksin» Buzz, diye mırıldandı.

Korkmuyordu. Altın tabakların bulunduğu dolabı açması bahis konusu olmadığına dolabın camını kırarak alet torbasına rastgele doldurdu tabakları. Sonra, sırtında torba, Buzz'ın kolunu çekerek, sürükliye sürükliye evden çıktı.

* * *

Buzz'ın ufak arabasını hızla sürüyordu. Oto yola vardığında saat sabahın ikisiydi. Altın tabaklar dolu torba ve Buzz arabanın bagajındaydılar. Bagajı çok güç kapatabilmişti. Şimdi, bir uçurum kenarına gidecek, tabakları aldıktan sonra arabayla Buzz'ı uçuruma itecekti. Buzz'ın hızlı araba kullandığını bilmiyen yoktu. Gün ağarırken acıktığını hissederek yol kenarındaki büfelerden birinin önünde durdu. Arabayı kaldırım kenarına parketti ve sandviç almak için büfeye doğru yürüdü. O an bir gürültü duydu, döndü; bir kamyon, arabasına çarpmıştı.

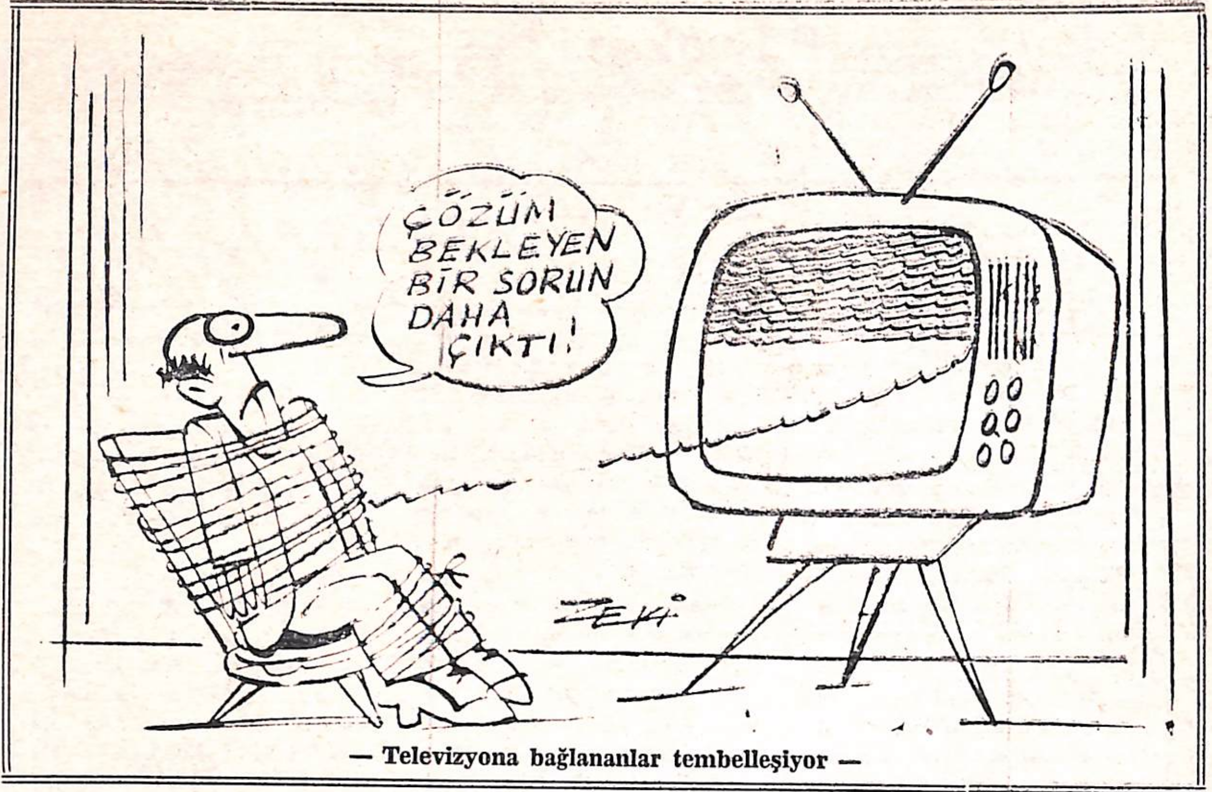
— Hey, kör müsün, koskoca yolda geçecek yer bulamadın da çarptın! diye bağırdı.

Kamyon şoförü, başını uzatarak:

— Sen bana değil, arabana bak, diye cevap verdi. Bagaj kapağını iyi kapatmamışsın.

Torne arabasına baktı: Arabanın bagaj kapağı açılmış, Buzz'ın cansız vücudu yarı beline kadar dışarı sarkmış, altın tabaklar yerlere saçılmıştı.

Çeviren: Süheylâ AYKUT

— Televizyona bağlananlar tembelleşiyor —

ARSIZ

Adam oldukça kibardı. Gerçekte başına ne geldiyse bu nedenle geldi... Birgün en candan arkadaşlarından birini karısıyla yakaladı. Birden kan beynine fırladı. Fakat yine de kibarlığı elden bırakmadan sordu:

— Sizi karımla öpüşürken görüyorum. Nasıl olur bu? Lûtfen, ama lûtfen açıklayınız!.

Arkadaşı toparlanırken yanıtladı:

— Kabahat sende be kardeşim. Neden lâstik ayakkabı giyersin?

TRAFİK

İşaretlere uymayan arabayı durduran trafik polisi, direksiyon başındaki yaşlı kadına sordu:

— Kollarımı iki yana açtığım zaman ne demek istediğimi bilmiyor musunuz?

— Biliyorum.

— Peki, neden isteğime uymadınız?

Yaşlı kadın yumuşak bir sesle:

— Bunca insanın gözleri önünde ayıp olacağını düşündüm de, diye cevap verdi.

CESARET

Ünlü İngiliz devlet adamı Sir Winston Churcill, bir türlü baltaya sap olamıyan damadından şikâyetçiydi. Fakat bunu bir türlü ona söyliyemiyordu. Bir akşam üstü beş çayını içerlerken, damadı sorar:

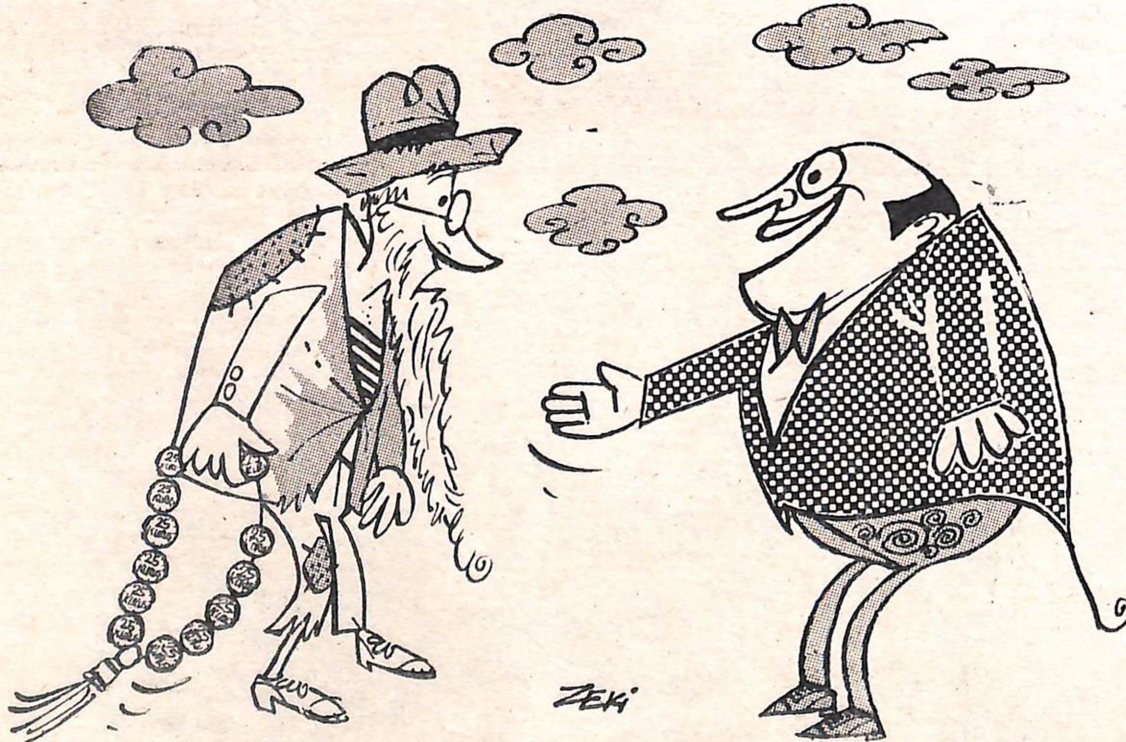
— Sizce, şu anda dünyanın en büyük devlet adamı kimdir?

— MUSSOLİNİ'dir.

— Aman efendim! Şaka etmiyorsunuz ya?

— Hayır. Etmiyorum. Çünkü içimizde damadını öldürtebilecek cesareti yalnız o gösterebildi.

— Emekliler geçim sıkıntısı çekiyor —

— Oy'unu ver de, geçim sıkıntısını sonra çek..

Akbaba

Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap

Sekreter : Selâmi M. Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer : Akbaba Matbaası

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer Caddesi No: 8 - 10, Daire: 3. İstanbul

Telefon : 22 18 11

İLÂN FİYATI : Kapak içi santimi 60 lira, iç sayfalar 65 lira.

Fiyatı : 250 kuruş,

ABONE FİYATLARI : Yurt içi yıllığı 125.— TL. Altı aylığı 62.50 TL. Yurt dışı yıllığı 250.— TL. Altı aylığı 125.— TL.

Dağıtım : Hürriyet Gazete Dağıtımı A.Ş.

Bir Çizerin Kaleminden

ŞİMDİ ÇALIŞTIRAMAM!

NECABETTİN Ayıpettin, bir makine mühendisidir. Bütün günleri, saatleri doludur. Dopdolu! Kendini işine vermiş, yoğun bir çalışma içine girmiştir!...

Baktım, önünde bir resim. Teknik resim! Bir makinenin önden, üstten, arkadan kesitleri... Plânlar, projeler, bir takım, âletler.. Hesaplar! Hem de nasıl?.. İnce, incecik... dokunsanız kopacakmış gibi hesaplar!..

Ben, teknik resimden, plândan, projeden anlamam. Üstad, harıl harıl çalışıyor. Sormasam, ne yaptığını nasıl öğreneceğim? «Kolay gelsin» dedim hiç oralı olmadı. Elinde pergel daireler çiziktiriyor... Meşgul! «Çapı, şu kadar.. Yarı çapı, bu kadar» diye de birşeyler mırıldanıp duruyor!. Sonra pergeli bırakıp eline büyük bir gönye aldığını görüyorum.. Nasıl sorsam, ne yapsam?.. «Ha cesaret» diye, bir kez daha «Kolay gelsin üstad» dedim. Başını kaldırmadan, «Gazetecilere ayıracak zamanım yok» dedi.

Duymazlıktan gelip, bütün cesaretimi toplayıp sordum. «Üzerinde çalıştığınız bir makina ama, acaba ne makinası üstad?» «Sormana gerek var mı?» dedi öfkeyle «Elbette makina!.. Harıl harıl çalıştığımı da gördüğüne göre.. Ne makinası olabilir?. (Baş kaşıma makinası) sayın gazeteci!...» dedi.

«Peki üstad» dedim «Bu baş kaşıma makinası ne ile çalışacak?. Benzinle mi, elektrikle mi?» «Benimle çalışacak» dedi..

«Bu biraz zor» dedim «Niçin zormuş?.. Benimle çalışmak bir zevktir!» dedi.

«Orası öyle ama üstadım» dedim. «Bu makinanın bütün görevi, sizin başınızı kaşımak mı olacak?» Yüzüme ters ters baktı. «Neden olmasın?» dedi. «Makina aynı işi yapmaktan bıkar, bozulursa... Ne yapacaksınız o zaman?» dedim. «Bunları ben de düşünüyorum...» dedi «unutmayın ki, bu bir taslaktır!» «O halde sizi rahat bırakayım» dedim «Çalışmanızdan belli ki.. Başaracağınız mutlaktır!»

* * *

NECABETTİN Ayıpettin'i ertesi gün ziyaret ettiğimde... Makinanın hazır olduğunu gördüm. Hayretle sordum:

«Bitti mi üstad?»

«Montajı yapılmıştır, gördüğünüz gibi çalışmağa hazır bir vaziyet almıştır» dedi.

«O halde, başınızı kaşısın da görelim lütfen» dedim. «Bu imkânsız» dedi «Hoppalaa!... Neden imkânsız üstad?.. Bu bir, baş kaşıma makinası değil mi?.»

«Şüphesiz..» dedi «Fakat şu anda çalıştıramam... Çünkü, başımı kaşıyacak vaktim var şimdi!...» Makinayı çalıştırırsa, belki makinanın başını kaşımağa zamanı kalmazmış... O zaman ne olacakmış?.. Makina Necabettin Ayıpettin'e «Başımı biraz kaşır mısın?..

Başımı kaşıyacak vaktim yok!» derse, ne yaparmış?...

İHTİYAR KIZLAR

Al, çık yukarı!...
Sarışınları
Kumralları var.
Hayretle gör:
Balı alınmış
Kovan'ları var!
Soymağa kalkma.
Önceden
Soyanları var.
Yanlış yere
Girenleri...
Küfürle kovanları var,
«Çimdik atma»
Diye
Yalvaranları var.
Görüp kaçanları..
Görmeden koşanları var.
Çarpık bacaklarını,
Gözlere açanları var.
Daha niceleri var!...

* * *

Bu ihtiyar kızlar...
Aslında,
Körpe mi, körpe!
On dördünde
On beşinde
Evren, acımasız...
Döner ha döner!..
Bu kızlar:
Sanki bir tren!
Kimi iner
Kimi biner!
Beterdir yarınları...
Dünden beter!
Öyle ya..
Elektriklisi varken,
Buharlıya
Kim biner?..

BİR ÖVGU MÜ?

Ayağında
Pabuç yok fakirin!...
Poposunda don!..
Midesinde bir lokma
Ekmek..
Bir sıcak aş yok!...
Gene de:
«Gözün üstünde...
Kaşın var!...» demem
Yermem seni.
Doğaldır çünkü bu!
Sen de baş yok
Çirkin politikacı,
Sen de baş yok!..

AYI

Armudun iyisini
Ayı yer imiş..
Bazı armutlara..
Bakar:
«İş yok» der imiş!...
AYŞE İLE MAHMUT
Dağ dağa
Kavuşmazmış..
İnsan insana
Kavuşur.. derler!
Yıllar var ki..
Ayşe ile MAHMUT
Kavuşamadı
Birbirine...
İnsan değil mi
Bunlar?.
Dağ mı... ne?..

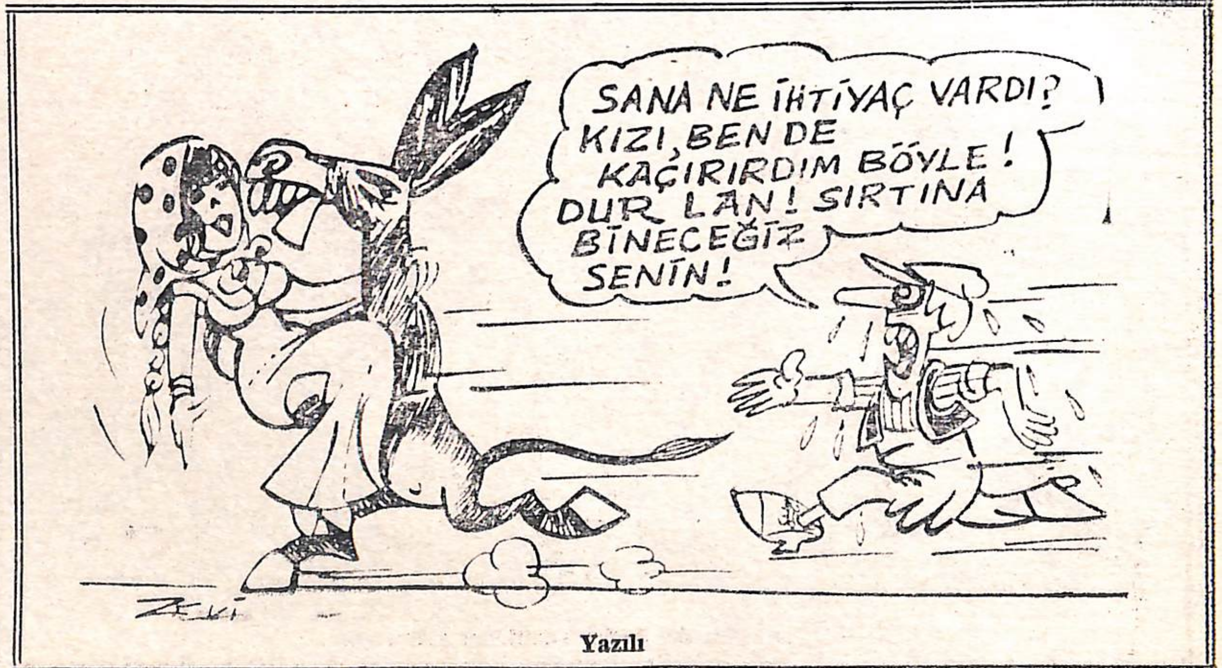
Oy anam oy

Gölgeler
Uzuyor...
Boy..
O boy!.
Burunlar
Büyüyor..
Kafalar toy!...
Oy anam oy!...

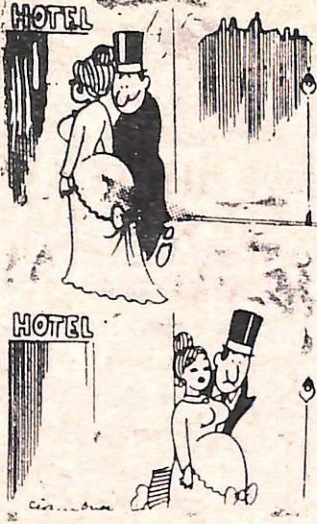
SEÇİMLER YAKLAŞTI

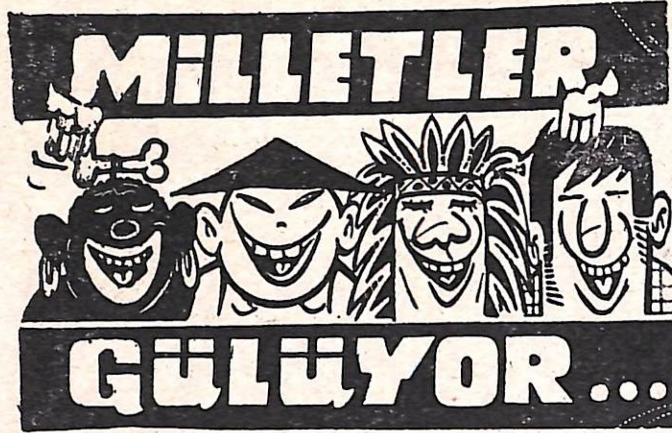
TRAŞ BAŞLADI

Yazılı

Yazısız

— Doğum günün kutlu olsun karıcığım!...

SİLAH

Silah almak istiyen kadına, satıcı sordu:

— Kendinizi mi koruyacaksınız?

— Hayır, dedi kadın. Kendimi korumak için bir avukat tutacağım!..

KADININ FENDİ

Bir memur, arkadaşına:

— Dün akşam işten eve dönünce karım beni sokak kapısında güler yüzle karşıladı, terliklerimi önüme koydu, boynuma sarılarak beni öptükten sonra:

— Sen sofraya otur, ben eti fırından çıkarıyorum, dedi. Mutfaktan mis gibi bir yemek kokusu geliyordu...

Arkadaşı onun sözünü keserek:

— Dün karının öğleden sonra satın aldığı son model elbiseyi beğendin mi? diye sordu.

YATAKLIDA

Tren gecenin karanlığını delip giderken, yataklı vagonun üst yatak yolcularından biri sağına soluna dönerek:

— Oh Tanrım! Öyle susadım, öyle susadım, öyle susadım, diye iğnesi takılmış plâk gibi söylenip duruyordu..

O söylendikçe altındaki yatakta uyumaya çalışan yolcu korkuyla yerinden sıçrıyor, sonra gözlerini yumarak kendini uyumaya zorluyordu. Ama tepesindeki sesten birtürlü uyuyamıyordu.

— Öyle susadım... öyle susadım... öyle susadım...

Dayanamıyarak kalktı, koridora çıktı, garsonu buldu, aldığı bir şişe suyu bağrı yanık yolcuya içirdi. Oh, nihayet uyuyabilecekti. Çabucak yatağına girdi, gözlerini kapattı, tam dalmak üzereyken, yine üstünde yatan adamın sesini duydu:

— Oh Tanrım! Ne kadar şükretsem azdır sana... Öyle susamıştım... öyle susamıştım... öyle susamıştım... öyle susamıştım...

KÖRKÜTÜK

Çok sarhoş bir halde evine dönen adam, karısını uyandırmamak için ayaklarının ucuna basarak yatak odasına girip, gardrobun aynasında kendi aksini görünce:

— Yatak odamda bir erkek ha! diye bağırarak aynaya bir yumruk indirdi. Aynanın kırılan şangırtısını işitince, yere çömeldi, hasmını arıyarak:

— Affedersiniz, dedi, gözlüklü olduğunuzu bilmiyordum!

Yazısız

ÇOCUĞUN BABASI

Bahçesinde çalışırken, armut ağacına tırmanan bir çocuk gören köylü:

— Çabuk in oradan bakayım, diye bağırdı. Yoksa babana söylerim.

Çocuk başını ağacın daha yüksek dallarına doğru kaldırarak:

— Baba, dedi, biri seninle konuşmak istiyor!..

YAZAR

Romanları ile büyük ün yapan yazar, dostlarından birine içini döküyordu:

— Güzel roman yazmasını bilmediğimi öğrenebilmem için yıllarımı harcadım...

— Öğrenebildiniz mi bari?

— Hayır. Bundan sonra da öğrenemem. Çünkü meşhur oldum!.

ASIL BALAYI

Karısını ve kaynanasını yanına alan genç damat, balayı gezisine hazırlanıyordu. Arabayı kapının önüne getirdi, kızın annesini arka koltuğa yerleştirdi, sağına soluna başulları koyup, paketleri kadıncağızın kucağına verdi. Hazırlığı izliyen komşulardan biri:

— İyi yolculuklar dilerim, dedi. Fakat yüklemiye bakılırsa, gideceğiniz yere vardığınızda kayınvaldenizi her halde boğulmuş bulacaksınız.

— Sahi mi? diye sevinçle bağırdı damat. Desenize asıl balayını dönüşte yapacağız!...

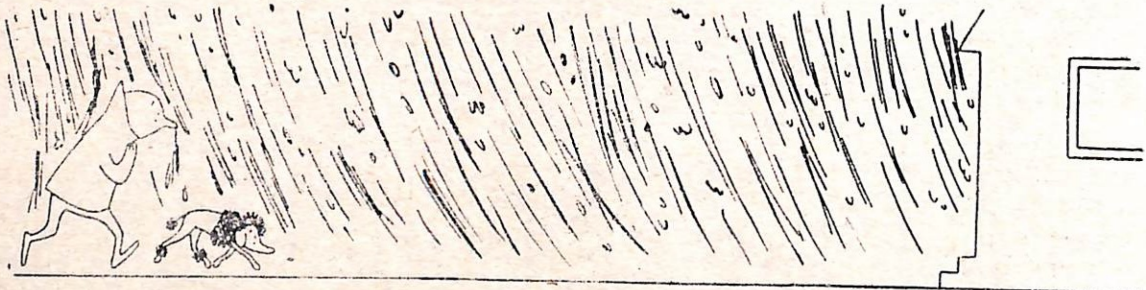
ŞŞŞT!

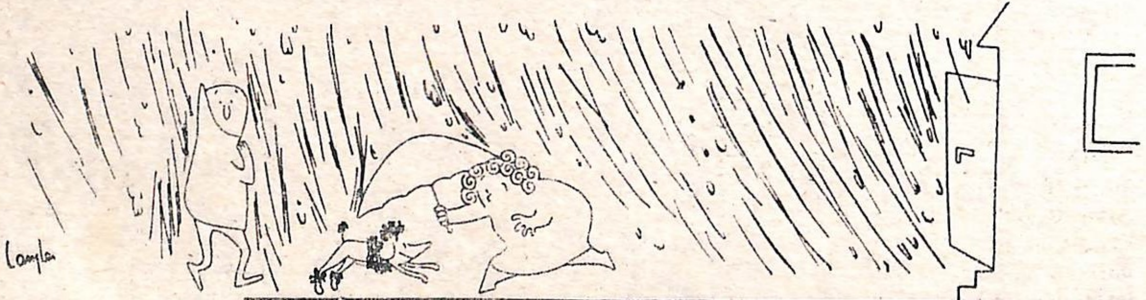
Barda oturmuş içiyordu. Kapıdan son derece güzel bir kızın girdiğini görünce barmene sordu:

— Bu güzel kızın ismi ne?

Barmen gülümsiyerek:

— İsmi yoktur mösyö, dedi. Ona ihtiyacınız olunca «Şşşt» diye çağırınız, hemen yanınıza gelir!..

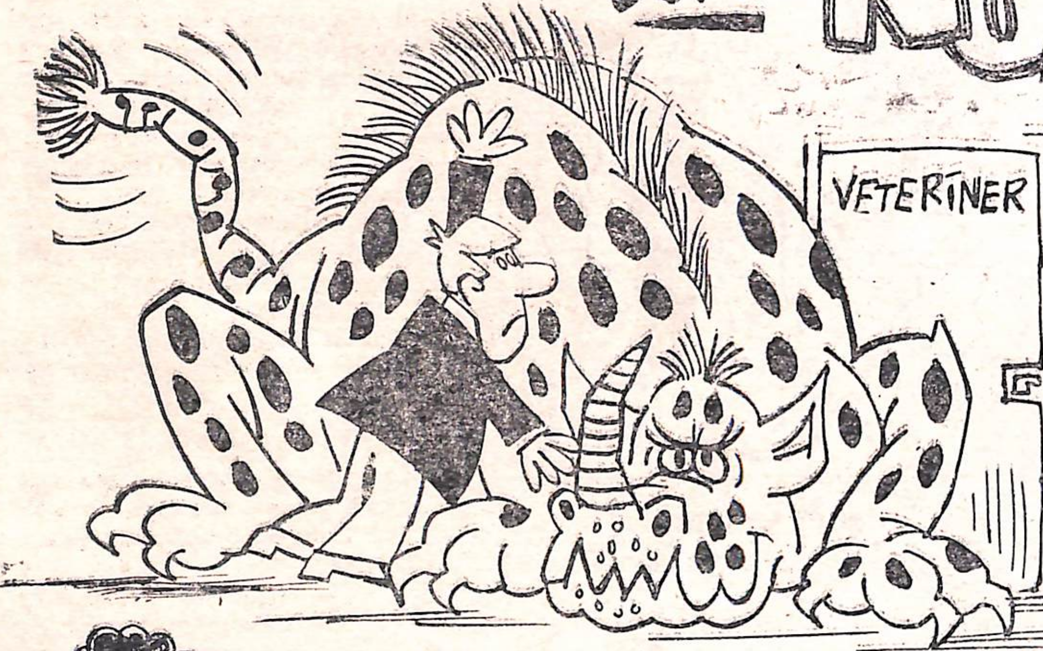

Yazısız

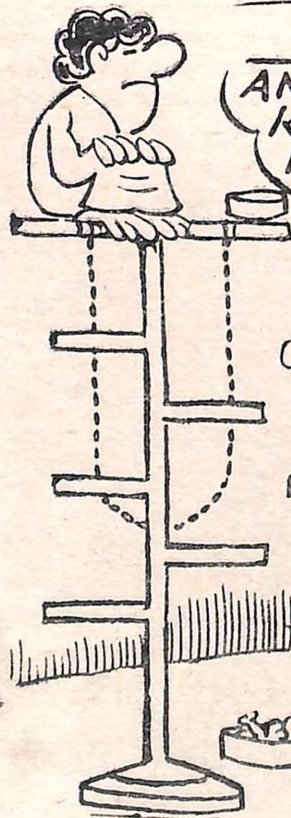

Sizce NORMAL mi Bunlar?

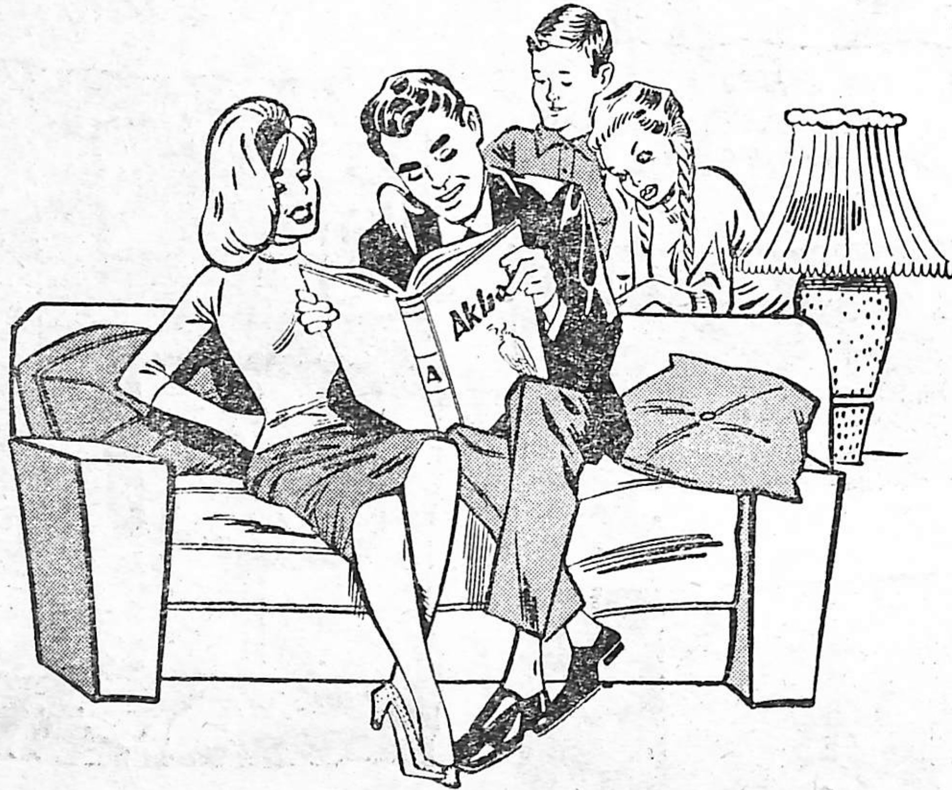

TÜRK BASININDA

55

YILI AŞAN İLK VE TEK MİZAH DERGİSİ

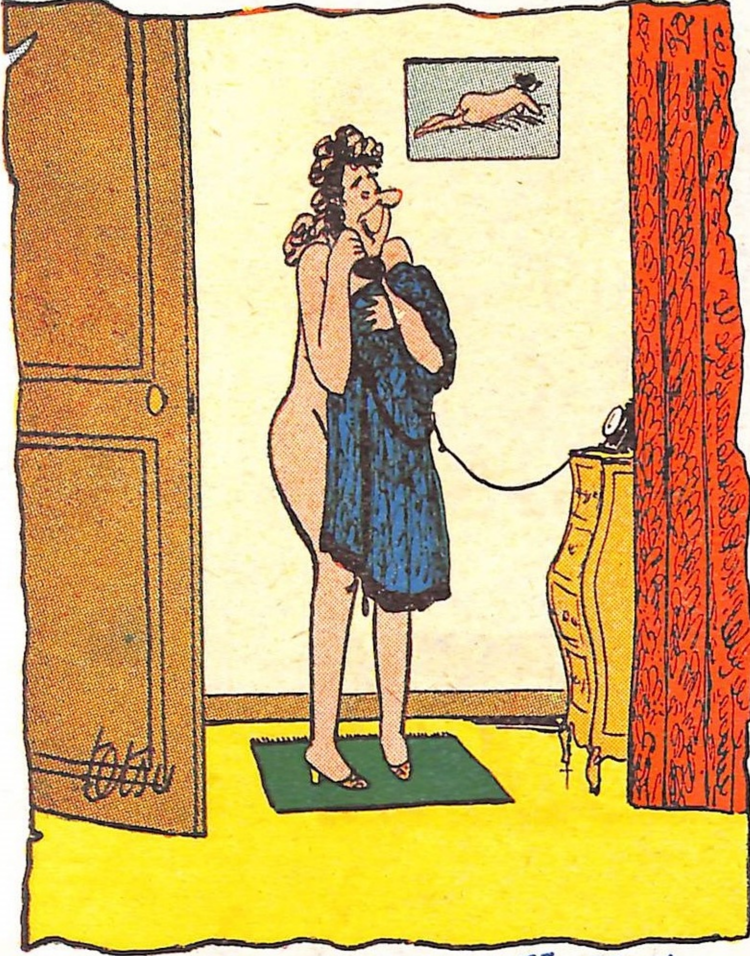
Akbaba

AKBABA EVİNİZİN NEŞESİDİR

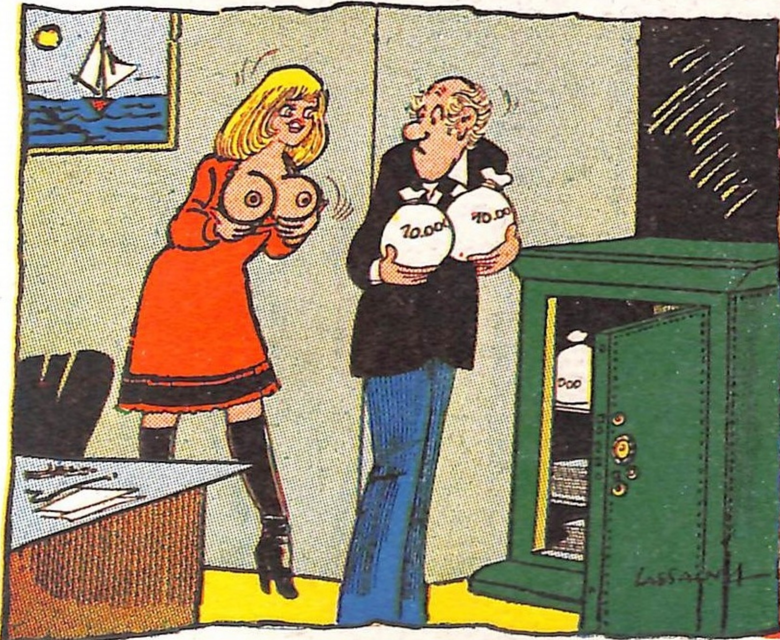
Ak — 155

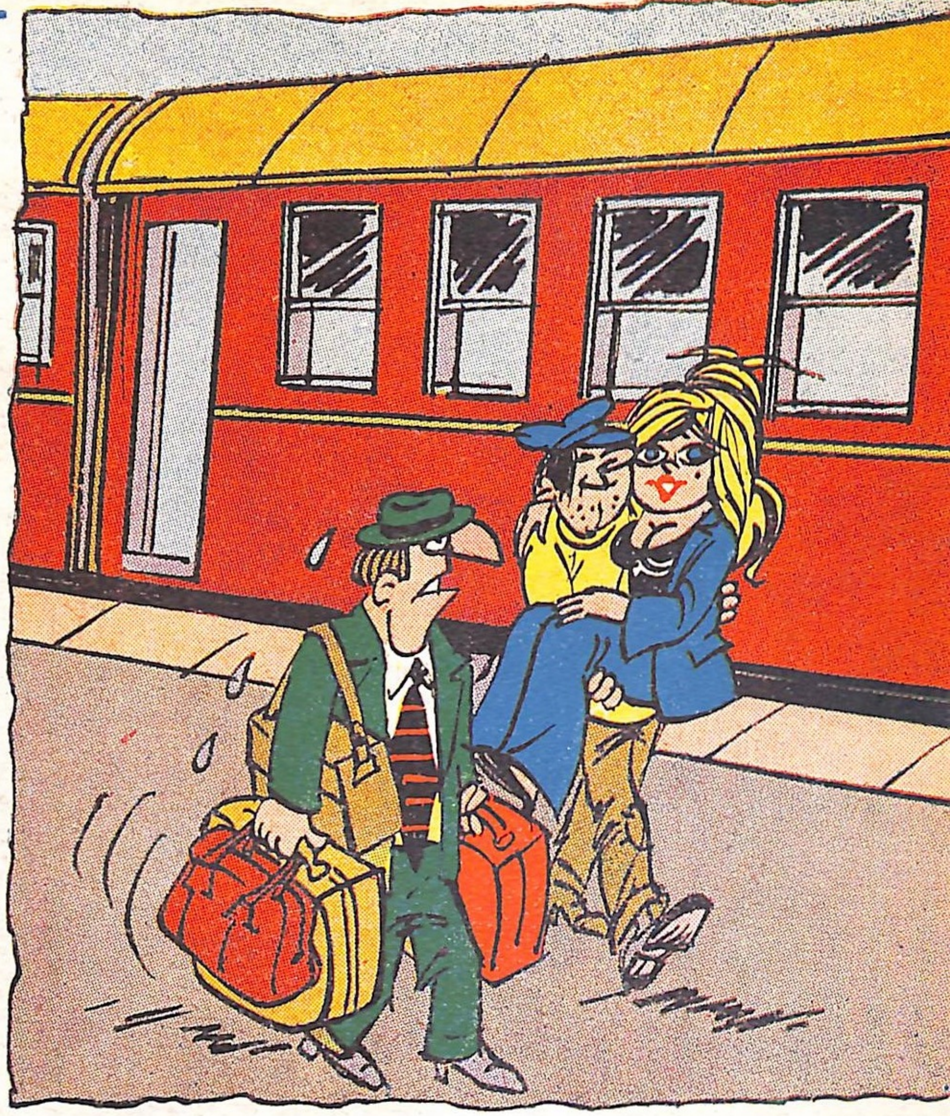
Akbaba

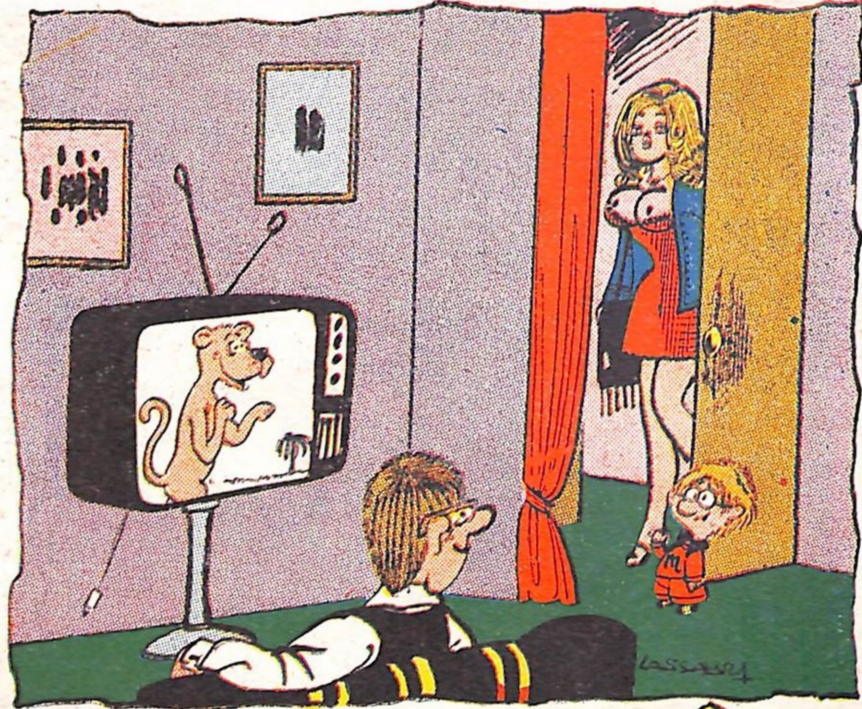
– BU GÜN DOĞUM GÜNÜM! EVİN İÇİNDE ANADAN DOĞMA GEZECEĞİM... HABERİN OLSUN NECATİ BEY!..

– NE DERSİN PATRON?.. DEĞİŞELİM Mİ BUNLARI?

– KEYFİN BİLİR.. ONU TAŞI AMA. ÜSTE PARA İSTERİM!..

– BAK, BENİM DEĞİL, SENİN YATMA ZAMANIN GELDİ ABİ!